GENEVIEVE LYONS

Decizia Daniellei

ALCRIS

Capitolul 1

Daniella Weston stătea nemișcată în holul de marmură roz al hotelului din Roma. În jurul ei era forfotă mare, oamenii veneau și plecau, soneriile zbârnâiau, bagajele erau transportate înăuntru și afară. Cineva strigă:

- Pronto!

Un angajat al hotelului fugi pe lângă ea purtând o pancardă pe care scria numele "de Valliere". La recepție, un american cerea o cameră mai mare, cu duș, iar un recepționer cu față acră mormăia ceva, cum că Roma a fost construită înainte ca dușul să fie inventat, la care americanul i-a replicat sec că romanii au inventat dușul. Undeva, departe, o femeie râdea.

Daniella stătea pierdută în acea zarvă, părând că nici nu respiră.

Arăta complet în dezacord cu locul, inadecvat îmbrăcată pentru Roma. Părea extrem de ciudată în jacheta de tweed, pulovărul crem de cașmir și pantalonii gri de flanel, în timp ce toți în jurul ei purtau haine ușoare de bumbac, in și mătase. Aparenta liniște exterioară ascundea însă furtuna din sufletul ei.

Purta aceleași haine pe care le avea pe ea de dimineață, când își părăsise locuința din West Kensington.

La fel de împietrită rămăsese și atunci, când Rupert, soțul ei, năvălise în livingul impecabil acuzând, învinuind și amenințând. Nu-l aștepta la ora aceea. De obicei era la lucru. Uitase însă niște hârtii importante și bineînțeles, ea era cea vinovată.

- Trebuia să-mi amintești! zise el aruncându-i obișnuitele reproșuri răutăcioase. Toată dimineața zaci fără să faci nimic, în timp ce o lume întreagă muncește! Te crezi vreo regină? Casa e o cocină, sunt atâtea de făcut! O aștepți pe Dora, menajera? Poți să ștergi măcar praful, să lustruiești argintăria sau să faci orice altceva, ca o casnică ce ești! Că doar nu ești vreo han-

dicapată! Sau cel puțin, să te văd că vorbești cu vreo prietenă la telefon! Ah, iartă-mă, am uitat că tu n-ai prietene… Tu nu poți avea vreo prietenă!

De data asta însă, Daniella nu mai așteptă ca soțul ei să-și termine tirada și părăsi camera demnă și tăcută.

Jacheta de tweed atârna în cuierul din hol, lângă geantă. Într-un sertar, printre tot felul de nimicuri, erau și pașapoartele lor, pe care le folosiseră doar în luna de miere. Apucă în grabă jacheta, geanta și pașaportul ei și părăsi casa trântind ușa și sfidându-l pe soțul ei, care striga în urmă:

- Unde naiba crezi că pleci? Treci imediat înapoi!

Când ajunse la colțul străzii, se uită o clipă în urmă și-l zări pe soțul ei la geam, înlemnit de uimire. Ea însăși era uimită de curajul ei. După atâția ani… Mai exact opt ani. Opt ani de abuz și suferință.

Mergea ca teleghidată, străbătând străzi și parcuri, îndreptându-se direct spre aeroport, fără să aibă un gând clar. Ajunsă acolo, se opri în mijlocul mulțimii de călători. Privindu-i pe fiecare în parte, le invidia figurile senine, ima-

ginându-și povestea fiecăruia. Se bucura ca un copil de acele clipe, știind că nu vor dura și va sosi și momentul când va trebui să plătească pentru acțiunile ei impulsive.

Se îndreptă spre un ghișeu și-i ceru unei domnișoare drăguțe de la British Airways un bilet de avion spre Roma.

Tânăra amabilă era ușor uimită de lipsa bagajelor, dar figura ei nu exprima acest lucru, din profesionalism.

Daniella trecu pe la punctul de control al pașapoartelor și se așeză undeva, în sala de așteptare.

Alesese Roma din instinct. Ariana, sora ei, trăia acolo, și Rupert rar îi dăduse voie s-o viziteze. Ariana se măritase cu fiul unui afacerist italian, asociat al tatălui lor. Cei doi trăiau la Roma.

Dar Daniella nu vroia s-o vadă pe Ariana. Ele două nu prea se înțelegeau. Ariana zicea că o exasperează atitudinea Daniellei față de soțul ei, hainele ei mohorâte, felul în care se lăsa condusă de Rupert și în general, stilul ei de viață. Dar ea ce putea face? Se obișnuise așa și îi era greu să iasă din această rutină. Dar acum, când făcuse acest pas decisiv, cum se va

descurca? Nu muncise niciodată. Cum va căpăta ea o slujbă, când toată lumea în jurul ei, deși super-calificată, abia găsea un loc de muncă? Și cel mai greu lucru era că toată încrederea în sine îi fusese strivită sistematic de soțul ei. Un milion de întrebări și nici un răspuns. Oricum nu avea atâta energie, ea, care era obișnuită doar să supraviețuiască alături de Rupert.

Daniella zâmbi amar. Ei bine, în fine ceva s-a schimbat, și iat-o singură în holul unui hotel din Roma. Nimeni nu știa unde este și nici ea nu știa care va fi următorul pas.

Deși prima persoană la care se gândise era Ariana, nu avea nici un chef s-o vadă. Sora ei ar triumfa:

- Ți-am spus eu! și s-ar grăbi să sărbătorească despărțirea. Daniella nu se simțea în stare de așa ceva. Parcă îi murise cineva. Ca o binecuvântare, e drept, dar tot trist era.

Și apoi, Ariana era prima persoană cu care Rupert ar fi luat legătura. Ariana și Rupert nu se agreau, dar păstrau o relație rigidă și politicoasă.

Dacă n-ar lua legătura cu sora ei, aceasta ar fi nevoită să-i spună lui Rupert că nu mai

vorbise cu Daniella de luni de zile.

Ultima oară când au vorbit, Ariana i-a spus să-și părăsească odată tiranicul soț. Atât de ușor de zis și atât de greu de făcut! După opt ani de umilințe, ajunsese să creadă tot ce-i spunea Rupert. Deja se credea leneșă, proastă și neîndemânatică. Și de ce să nu-l creadă? De ce s-o mintă? Ca soție ratase singurul lucru de care se credea în stare. Privindu-se în oglindă, nu putea decât să fie de acord cu soțul ei. Era complet inutilă.

Ariana era singura care credea că trebuie să-l părăsească pe Rupert. Ariana citea oamenii. Familia Weston părea un cuplu ideal: el, avocat de succes cu o reputație nepătată, nu în elita milionarilor, dar cu bani suficienți pentru un nivel de viață peste mediu, și ea, o soție mulțumită, întreținând o superbă casă în stil vechi, pe bulevardul Lansdowne. Puțini știau ce se ascundea cu adevărat în spatele acestei aparențe.

Și în fine plecase. Daniella stătea în hol și din când în când, oamenii o priveau lung. Părea atât de rece în jacheta ei de tweed călduroasă, atât de împietrită, nemișcată.

Voia să-i împărtășească Arianei vestea

eliberării, dar nu acum. Era prea devreme.

Știa că va suferi mult, dar acum simțea o mare eliberare, liniște sufletească, și nu voia s-o tulbure. Va face față consecințelor mai târziu. Acum însă, se simțea incapabilă de vreo mișcare.

Stătea de mult timp în holul hotelului. Lumea venea și pleca. Recepționerul o privea ciudat. Femeia asta nu avea nici un bagaj!

Se trezi brusc din reveria ce o cuprinsese, când cineva o apucă violent, smucind-o de braț, și căzu la picioarele ei. Când se pregătea să protesteze, văzu că omul se împiedicase de geanta ei.

- Scusi… signorina… zise el încercând să-și extragă piciorul din curelele genții.

Un angajat al hotelului se grăbi să-l ajute, în timp ce un cuplu de bătrânei îi privea pantoful pierdut undeva, la câțiva metri în față.

Daniella îi sări în ajutor, înrăutățind lucrurile. Încercând să tragă curelele genții, le încurca mai tare în jurul gleznelor lui.

- Vai, mă scuzați, îmi pare rău, mii de scuze…

- Prego, lăsați-mă pe mine, pianissimo! spuse străinul reușind să se elibereze și

scuturându-se de fire de praf imaginare de pe impecabilul său costum. E-n regulă, zise el zâmbindu-i, eu îmi cer scuze, pentru că am fost neatent.

Era mult mai înalt decât ea, cu părul și ochii negri, piele fină și o gură senzuală. Avea un zâmbet malițios și o sclipire în ochi când o privea.

- Nu, nu, eu îmi cer scuze, zise ea din ce în ce mai îngrijorată.

- De ce oare toți englezii spun așa? zise el ridicându-și ochii spre cer. Scuze, scuze și iar scuze… Ai spus o dată. E destul, zâmbi el. Ești englezoaică, nu? Stai liniștită, că doar nu m-ai omorât. Dă-mi voie să mă prezint: Marcello Vestori, și îmi cer scuze, dar numai o singură dată.

- Vă rog, eu sunt de vină… geanta mea… repetă ea.

- Ei bine, dacă ești așa de îndârjită, a fost vina ta și-ți accept scuzele, îi zâmbi el larg. Și acum, hai cu mine la bar să bem ceva. Amândoi avem nevoie de așa ceva, ce zici?

Obișnuită să facă ce i se spune, Daniella apucă supusă mâna ce i se oferea.

În bar era semiîntuneric, și în aer plutea un

iz ușor de fum de țigară, amestecat cu miros de vin vechi și parfum scump.

Barmanul citea un ziar, dar își ridică ochii când ei intrară.

- Ce-ai dori să bei? întrebă Marcello și, nemaiașteptând răspunsul ei, îi recomandă: Cred că ai nevoie de un coniac.

- Bine.

Nu băuse niciodată alcool, dar nu se simțea capabilă să protesteze.

Stăteau pe bancheta de piele, unul lângă altul, și beau tăcuți din pahare. Daniella se simțea ca-n prima zi de școală.

- Nu te-ai prezentat, îi spuse el privind-o cald.

Ea se recomandă întinzându-i mâna formal și își roti o vreme ochii prin încăpere, evitându-i privirea.

- Ești nefericită, Daniella, constată el scrutând-o cu ochi pătrunzători.

Sângele ei mândru englezesc o făcu să protesteze vehement:

- Nu, nu! Și brusc, gândindu-se la Rupert, la situația ei, o lăsară puterile și adăugă înfrântă, mușcându-și buzele: Nu știu… Nici eu nu mai știu…

- Eu știu, îi replică el ușor. Privește-mă.

Ea își ridică ochii supusă. Privirea lui era atât de caldă și bună încât lacrimile reținute alunecară de-a lungul obrajilor ei instantaneu.

- Povestește-mi, spuse el luându-i mâna într-o strânsoare blândă. Sunt doar un străin, îmi poți spune.

Și ea se trezi mărturisindu-i durerea și tristețea, cu o descătușare disperată. La urma urmei, mai degrabă își putea deschide inima în fața unui străin. Era ca o eliberare. Nu mai trebuia să țină cont de discreție, simțea asta. Oricum nu conta ce crede el.

Îi povesti de întâlnirea ei cu Rupert, dragostea lor, speranțele și visele ei, pe care soțul ei reușise să le spulbere. Familia nu o putea înțelege. Cita remarcile jignitoare, situațiile umilitoare în care fusese pusă de Rupert. Se destăinuia cu încredere acestui străin, primind compasiunea privirii lui în schimb.

Timpul zbura, seara se așternea peste oraș, ea povestea încă și el o asculta cu înțelegere și răbdare nemărginită.

Capitolul 2

Daniella și Ariana Panetti erau adorabilele fiice ale unui tată italian și ale unei mame englezoaice.

Vicente Panetti își deschisese un restaurant în strada Greek prin anii șaptezeci. Încă din anii cincizeci, după război, oamenii obișnuiți începuseră să călătorească, deși era destul de scump. Începând din anii șaizeci însă, prin ofertele lui Thomas Cook, călătoriile prin lume deveniseră accesibile oricui. Principalul punct turistic devenise Spania și țărie mediteraneene. În anii șaptezeci, în mare vogă în domeniul culinar erau bucătăriile italienești, franțuzești și spaniole. Acest lucru devenise o oportunitate

pentru bucătarii talentați. Cafe-barurile, bistrourile, braseriile, pizzeriile, invadară piața englezească. Capuccino, espresso, pizza și pasta deveniseră accesibile și familiare oricărui englez.

Bineînțeles că dintotdeauna avuseseră aceste lucruri, mai ales în Soho, cartierul comunităților de emigranți, dar erau cunoscute doar de amatorii de gusturi exotice. Acum lumea dorea mâncare pe care de obicei o gusta ocazional.

Cererea pieței îl determinase pe Vicente Panetti să-și deschidă propriul local, "La Panetti", care în curând deveni un succes, asigurându-i un venit constant și ridicat.

La început nu cunoștea pe nimeni la Londra, dar se integrase repede, reușind în scurt timp să-și facă o mulțime de prieteni. Un singur lucru îl nemulțumea: imposibilitatea de a se consulta cu ginerele său, Rupert.

Cel mai bun prieten al său, Michelangelo Maggiore, care se ocupa cu importuri de vinuri, îi era asociat și se înțelegea cu el mai bine chiar decât cu un frate.

Vicente era un soț fericit. Organizând o selecție de personal, o întâlnise pe frumoasa

Rosemary Morris. Cu părul ei blond, mătăsos, cu pielea fină ca alabastrul, îi răpise instantaneu inima. Dragostea dintre ei era sinceră și reciproc împărtășită. Pentru el Rosemary renunțase la ambiția ei de a termina cursul de psihologie al Universității din Londra, devenindu-i în scurt timp soție și partener de afaceri.

Fericiți și ca părinți, Rosemary și Vicente se bucurau de două fiice adorabile. Fiica cea mare, Ariana, se căsătorise cu Carlo Maggiore, fiul partenerului de afaceri al lui Vicente și totodată cel mai bun prieten al acestuia.

Maggiore era un proprietar de podgorii în Italia și exportator de vinuri în toată Europa și în special în Anglia. Vicente obișnuia să spună despre căsătoria copiilor lor că prin acest mariaj câștigau amândoi și nu pierdea nici unul. Carlo și Ariana se iubeau mult și la rândul lor, le făcură părinților două nepoțele încântătoare.

Același tip de alianță o așteptau Rosemary și Vicente și din partea Daniellei. În fiecare zi de luni, în restaurant se organizau petreceri private, în familie, la care participau toate rudele și cunoștințele familiei Panetti și Maggiore. Daniella însă, își alesese ca soț pe

Rupert Weston, care nu avea nici o tangență cu vreuna din cele două familii și nici măcar nu participase la vreo petrecere Panetti. Rupert era un gentleman englez, ale cărui stil și caracter nu se potriveau clanului italian. Daniella îl întâlnise la curtea de magistrați din Marylebone, unde se dusese pentru niște acte necesare tatălui său. Familia Panetti nu-l agrea și poate din cauza asta îndârjirea Daniellei de a-l păstra se mărea. Încăpățânarea ei avea s-o coste. Familia îi repetase la nesfârșit că Rupert se purta neobișnuit de rece cu ea.

- Are o privire de gheață, Daniella, nu e pentru tine, o avertizase mama ei.

- Un bărbat rigid ca ăsta nu e bun ca amant, îi spusese Carlo.

Și toți, în felul lor, aveau dreptate iar Daniella urma să simtă asta pe propria-i piele.

Pe de altă parte se gândea că nimeni altcineva n-ar mai fi dorit-o vreodată. Ariana era frumoasă și norocoasă. Dar Daniella nu-și putea permite să-i dea cu piciorul.

Deziluziile își făcură apariția încă din luna de miere. Vicente le oferise o recepție de vis la restaurantul familiei și un voiaj în Positano. Acolo, Daniella văzuse adevărata față a lui

Rupert.

Vicente era dezamăgit că ceremonia nu se ținuse într-o biserică și îndoielile lui asupra reușitei acestei căsătorii se accentuau.

Rosemary știa că legătura celor doi era sortită eșecului, văzând felul în care familia Weston privea bucatele specifice italienești.

- Usturoiul e atât de… exotic, spusese Henry Weston cu un soi de dispreț în glas. Sunteți englezoaică doar, vă place? se întorsese el spre Rosemary.

- Da, replicase ea sec. Cum putea cineva să nu-i savureze mâncarea italienească și mai ales usturoiul? se întrebase atunci.

Henry Weston era un om mic de statură și nesuferit. Avea obiceiul să facă remarci caustice despre diverse persoane, fără nici un fel de scrupule. Față de alți oameni, cu care Henry avusese de-a face, Vicente îi răspundea de fiecare dată "tăindu-i macaroana", ca un adevărat italian ce era.

Rupert băuse excesiv la nuntă. Deși nu era atât de beat pe cât părea, reacțiile lui erau ciudate. Tot drumul spre Sorrento, tentativele ei de apropiere fizică fuseseră respinse violent de proaspătul soț. Crezuse că sobrietatea lui

tipic englezească îl făcea să se poarte astfel. Speranțele îi fuseseră spulberate când, ajunși la destinație, în apartamentul nupțial, Rupert nu fusese în stare să facă dragoste.

Era virgină când se măritase. Mama ei o întreba adesea, înainte de căsătorie, cum este Rupert la pat, susținând că într-o căsnicie, sexul este foarte important. Dar Daniella n-o ascultase. El nu dorise să se culce cu ea înainte de căsătorie. Păruse șocat la propunerea ei de a se muta împreună, fără acte. O întrebase vizibil nervos dacă o mai făcuse cu altcineva înaintea lui. De fapt singurii prieteni, înaintea lui Rupert, îi cunoșteau familia și o respectau prea mult, păstrând distanța. Rupert susținea că, în cazul în care n-ar fi fost virgină, nici nu s-ar fi pus problema să se căsătorească.

Daniella ar fi trebuit să-și dea seama de atunci, dar orbită de iubire, încredere și speranță și mai ales de încăpățânarea de a le demonstra părinților contrariul, s-a aruncat orbește într-o căsnicie care nu i se potrivea.

Primele reproșuri a început să i le facă în prima dimineață după nuntă:

- Noaptea trecută mi-ai fost de mare ajutor… o învinuise el sarcastic. Ea îl privi

mirată.

- Ce vrei să spui?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Daniella, un bărbat are nevoie de puțină stimulare. Ai fost ca un pește mort. Inutilă. Ochii ei se măreau pe măsură ce acuzațiile nedrepte năvăleau. Ce a fost comportamentul de aseară? insistă el.

- Ce vrei să spui? Pentru Dumnezeu, lămurește-mă. Ce-am făcut?

- I-N-U-T-I-L-Ă.

- Dar… Rupert, eu nu am nici un fel de experiență… Amintește-ți: sunt virgină!

- O nevastă bună ar fi știut, replicase el acru.

- Nu înțeleg, murmurase ea abia stăpânindu-și lacrimile.

- Un bărbat are nevoie ca soția lui să-l încurajeze, își fluturase el teatral mâna prin aer. Pe când tu…

- Dar, Rupert, am încercat, suspinase ea.

- Vreau să-ți spun că astă noapte ai fost atât de atrăgătoare ca o cizmă.

Lacrimile descătușate șiroiau pe fața ei lividă de uimire și umilință.

- Bine că plângi! Doamne… De ce oare femeile plâng când știu că nu au dreptate? Bine zicea tata…

- Da, da. Tatăl tău… spuse ea gândindu-se la fața inexpresivă, mustața perfectă și ochii reci ai lui Henry Weston.

- Ce vrei să spui? întrebase el suspicios.

- Mă refer la faptul că mereu îl citezi pe tatăl tău.

- Dar are dreptate! Să nu îndrăznești să-mi critici tatăl, replicase el amenințător.

- Oh, Rupert, nici nu mă gândesc. Dar nimeni, nici măcar tatăl tău, nu poate avea tot timpul dreptate.

- Idioato! Cretino!

Ea se ridicase brusc de la masă, dând să plece, însă el îi apucase cu violență brațul.

- Niciodată să nu mă mai înfrunți și nici să nu îndrăznești să-mi întorci spatele! Mă auzi? Niciodată! Acum stai naibii jos.

Ea se lupta să scape din strânsoare, când un chelner venise și Rupert se văzuse nevoit s-o elibereze. Cum îi dăduse drumul, în ciuda amenințărilor și ordinelor lui (ea încă nu făcuse cunoștință cu pedepsele aplicate în caz de neascultare), Daniella fugise în dormitor, se aruncase în pat și plânsese până când, istovită, adormise.

Rupert nu-și făcuse apariția în cursul zilei.

Ea nu părăsise dormitorul elegant al hotelului, care avea o panoramă spectaculoasă și era destinat cuplurilor romantice și pasionate. Admira de pe balcon priveliștea calmă a mării de cobalt și a cerului azuriu, singură, speriată și pierdută. Cina o luase în restaurantul hotelului, ascunzându-și ochii roșii de plâns în spatele unor ochelari fumurii, sub privirile compătimitoare ale chelnerilor. Proprietarul hotelului, signor Colione, încercase s-o abordeze amabil, însă ea refuzase politicos și scuzându-se se retrase în cameră.

Rupert apăruse într-un târziu, pe înserate. Ea își ridicase fața răvășită de plâns.

- Ești dezgustătoare, remarcase el vizibil scârbit. Hai, fă-ți bagajele!

- Poftim?

- Fă bagajele. Ne întoarcem la Londra.

- Dar suntem în luna de miere…

- Nu! E o vacanță plătită de tatăl tău, în țara lui, printre prietenii lui nenorociți. De acum încolo nu voi mai accepta nimic de la el, mă auzi?

- Dar Rupert, e tatăl meu…

- Taci! Asta-i lună de miere? Halal! Și ce mai mireasă… zise el batjocoritor.

- Ce spui?

- Taci și împachetează!

Se întorseseră la Londra, unde Daniella își începuse cruciada de cucerire a propriului bărbat, încercând să se facă dorită și utilă. Pe atunci stăteau într-un apartament în Lancaster Gate.

Rupert se schimbase. În drum spre casă, păruse foarte nerăbdător s-o atingă, s-o dezbrace. O dată ajunși acasă, nici nu intraseră bine pe ușă și pasiunea din Rupert se descătușase și, pentru prima oară, făcuseră dragoste. Daniella nu se simțea satisfăcută fizic, dar văzându-l pe Rupert așa înflăcărat, se bucura că poate până la urmă totul va intra pe un făgaș normal. Își zisese că nunta, călătoria și faptul că se aflase într-o țară străină erau cauzele care-l făcuseră pe soțul ei să reacționeze în felul acela ciudat și grosolan. Totul decursese normal timp de o lună. Era o soție ocupată: gătea, pregătea masa, în așa fel încât Rupert găsea mâncarea caldă pe masă, când se întorcea de la lucru, făceau dragoste în fiecare seară - grăbit și nervos, e drept, dar probabil, presupunea ea, așa era normal. Într-o zi însă, soțul ei se întorsese acasă nervos și

începuseră criticile. Mâncarea era oribilă, și nu merita decât să fie aruncată la gunoi.

- De ce-mi faci asta? o certase el ca pe un copil. Ea începuse chiar să creadă că este vinovată de tot ce o acuza.

O certa mereu și ea accepta totul cu capul plecat. Urma iertarea și partida rapidă de amor. Un timp, totul mergea mai bine, până când Rupert se întâmpla să se întoarcă iar nervos de la lucru și povestea se repeta.

Devenise obsedată de ideea de a-l mulțumi din toate punctele de vedere: mâncarea să-i fie lui pe plac, casa să strălucească de curățenie, să-l atragă fizic. Toate astea pentru un calm relativ, pentru că inevitabilul se producea mereu.

Încerca să se mintă singură de fiecare dată că nu se va mai repeta, dar în subconștient aștepta cu groază următoarea criză. Disperată, încerca să mențină liniștea în casă cu orice preț.

Rupert era un avocat de mare succes. Același tip de comportament îl avea și în sala de judecată. Și funcționa bine. Dar judecătorii erau deseori nevoiți să-l tempereze.

După cinci ani, se mutaseră de pe strada Lancaster Gate într-o superbă casă pe

Lansdowne. Aveau tot ce-și doreau. În acel moment, Rupert hotărâse că trebuie să-și întemeieze o familie adevărată.

Nu aveau prieteni și soțul ei o învinuia și de asta. La început, dădeau petreceri pe care Daniella le patrona strălucit, în urma experiențelor de o viață la restaurantul tatălui ei. Dar în loc să se bucure de ele, se plimba nervoasă și stresată toată seara printre invitați, privindu-l îngrijorată pe soțul ei. Invitații îi simțeau starea și o ajutau prin încurajări amabile și sincere. Doar Rupert o privea tăios, așteptând parcă vreo stângăcie. Ceva tot reușea să-l nemulțumească și după tirada de reproșuri, hotărâse că e imposibil să mai organizeze petreceri.

Problemele mai mari începuseră când, după nenumărate încercări, ea văzuse că nu poate rămâne însărcinată. Se dusese la control, la un ginecolog, și după nenumărate teste doctorul o informase că ea este perfect aptă pentru procreere și, evident, soțul are probleme.

Disperată la gândul reacțiilor lui Rupert, păstrase o vreme secretul, până într-o seară, când își luase inima în dinți și-i informase șovăitor despre rezultatele testelor.

- Cum îndrăznești să-mi spui că eu… tremura el de furie nestăvilită.

- Dar așa a spus doctorul, îndrăznise ea timidă. Mai faci niște teste, poate…

- Doctorul! pufnise el disprețuitor. Ce știe doctorul ăsta? La cine te-ai dus? Nenorocitul ăla de feminist? Vina mea, vina mea… îngână el. Mereu e vina bărbatului! Uită-te bine la mine: nu am nimic, mă înțelegi? Nimic.

Din acel moment începuse să-l urască. Resentimentele reținute atâta timp în ea crescuseră și deja își disprețuia soțul.

În una din rarele ocazii când cinau în oraș cu niște cunoștințe, întrebați de ce nu fac copii, Rupert replicase:

- Soția mea nu poate, din păcate.

Când ajunseseră acasă, în dormitor, îl auzise scuzându-se:

- Îmi pare rău, dragă. Sper că nu te-ai simțit prost. Dar cum te poți simți când știi că nu ești fertilă?

Daniella rămase împietrită de uimire: soțul ei CREDEA că ea e de vină. Îi venea să râdă și să plângă de frică și uimire.

I se confesase o dată Arianei, care simțise că ceva nu mergea în căsnicia lor. Regretase

repede. Ariana o somase să-l părăsească urgent, neînțelegându-i toleranța, scuzele și speranțele deșarte cu privire la schimbarea lui. Și Daniella se trezise cu un motiv în plus să nu-l părăsească pe Rupert. Dacă ar fi făcut-o, Ariana, pe care era puțin geloasă, ar fi jubilat: "Ți-am spus eu?".

Dar Daniella era înspăimântată. Ariana fiindu-i soră, nu-i observa defectele. Rupert avea dreptate. Sigur avea o mulțime de defecte. Și dacă l-ar părăsi, cine ar accepta-o? Ce ar putea face? Ar iubi-o cineva măcar cât Rupert? După ce o certa, Rupert mereu îi spunea că o iubește, că o iartă. Cine ar mai avea răbdarea și bunătatea lui? Era din ce în ce mai dependentă de el.

Pe de altă parte, erau și momente fericite. După fiecare ceartă venea și iertarea. Și dura. Dura o lună, o săptămână, o zi. Și groaza că va greși din nou o făcea să nu se mai bucure de clipele de liniște. Trăia într-o teroare continuă.

Fără el ce era? Doar o chema doamna Rupert Weston. Fără el era pierdută.

Totul până în ziua aceea, când după un atac nu foarte violent, câteva vorbe nu prea grele, paharul s-a umplut și l-a părăsit brusc, fără nici o explicație. Făcuse ceva care nu-i stătea în fire.

Plecase, lăsând în urmă un soț furios, și se aruncase într-o aventură nebunească. Nu-i stătea în fire nici să se destăinuiască unui străin. Iat-o, însă, povestind toate acestea primului venit.

Capitolul 3

Povestea de mai mult timp. Barul se umpluse de consumatori care plecaseră în timp, rând pe rând.

În cele din urmă se opri epuizată, nu atât fizic cât psihic, la rememorarea traumelor pe care le îndurase.

- Iartă-mă că te-am plictisit, zise ea privindu-l în ochi.

- Trebuie să mănânci ceva, spuse el evitând să comenteze în vreun fel povestea vieții ei. Hai să cinăm. Ești invitata mea.

- Nu am cu ce să mă îmbrac, se neliniști ea. Uită-te la mine.

- Mergem într-un local discret. Oricum, s-a lăsat frigul. Ești foarte bine îmbrăcată, îi zâmbi

el. Dacă vrei să te duci până în cameră, te aștept în holul hotelului.

- Poate ai treabă… ți-am răpit deja atât de mult timp…

- Nu. Sunt în călătorie de afaceri. Sunt singur. Oricum nu aveam cu cine să cinez. Mi-ar face plăcere să-mi ții de urât, spuse el cu o privire caldă.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Dar se simțea atât de bine, parcă eliberată un pic de povara nefericirii ei, încât acceptă și se duse până în cameră.

Uitându-se în oglindă rămase surprinsă. Fața ei era calmă, destinsă, cum nu mai fusese de multă vreme. Ba, mai mult de atât, era chiar frumoasă. Avea o sclipire nouă în ochi. În camera aceea impersonală de hotel, se simți brusc bine și, ca niciodată, încrezătoare.

Acest bărbat, Marcello, un necunoscut în fond, evident o plăcea. Nu fugise de ea cum o avertizase Rupert că se va întâmpla în cazul în care ar cunoaște alt bărbat. Nu numai că nu fugise, dar și insistase să ia cina împreună!

Bineînțeles că știa ce dorea acest Marcello. Rupert îi explicase că asta vor toți bărbații, că nevoile lor sunt diferite de ale femeilor, acesta

fiind și motivul pentru care a face dragoste, pentru el, echivala cu un asediu, indiferent de dorințele ei. De-aia se și întâmpla ca uneori, bărbații să se uite după ea. Nu pentru că era frumoasă sau atrăgătoare, ci din cauza dorințelor lor primitive.

Sexul devenise pentru Daniella o povară, o îndatorire neplăcută pe care o suporta prefăcându-se, fără spontaneitate sau pasiune. Citise despre orgasm, tandrețe, preludiu și împlinire și după reviste, lucrul ăsta trebuia să i se întâmple și ei.

Reflectând la toate astea, o idee i se înrădăcină în minte și în final decise: va face dragoste în seara aceea cu Marcello. Chiar dacă totul va fi doar carnal, fără dragoste. După cină îl va invita în dormitorul ei și vor face dragoste. Pentru prima oară în viața ei va avea orgasm!

Într-un colț al camerei era o tavă cu un fierbător și câteva pliculețe de ness și de ceai. Îl va invita după cină la o cafea. Dacă cele spuse de Rupert erau adevărate, se va da la ea și atunci ea va răspunde. De fapt, după cât de calm o ascultase povestind atâtea ore de ce să-l dezamăgească?

Era un om atât de drăguț. Îi observase

carnația, părul de abanos, ochii blânzi. Tremurând încântată la gândul ăsta, se rujă, se pieptănă, și se grăbi să coboare în hol. Măcar va afla cum e să faci sex altfel decât cu Rupert.

În lift își aminti de SIDA și începu să-și pună problema dacă Marcello va ține cont de asta.

Marcello o aștepta în hol. O întâmpină zâmbind și ea simți că plutește de fericire, roșind la gândurile care-i trecuseră prin cap cu câteva momente înainte. Se luară de mână ca niște îndrăgostiți și părăsiră hotelul.

Restaurantul era un pic în afara Romei. El conducea rapid un Ferrari pe străzile mărginite de chiparoși, până ajunseră la o căsuță roz umbrită de eucalipți, a cărei firmă abia se deslușea. Inițial ea se sperie, apoi se gândi că poate lui îi era rușine cu ea și preferase să nu se afișeze împreună, aducând-o într-un local dubios și retras.

Dar în interior era altă poveste. Holul avea un aer familial, cu pereții plini de portrete de familie vechi și un covor scump, de calitate, pe podea. Sala de mese era impresionantă. Chelneri în frac negru, miros familiar de usturoi și condimente pluteau în atmosferă.

Patronul se grăbi să-i întâmpine entuziast.

Vorbeau italiana, dar Daniella înțelegea.

- Signor Vestori, ce plăcere. O masă de două persoane?

- Văd că ești tare ocupat în seara asta, Domini.

- Ca de obicei. Dar pentru tine mereu se găsește loc.

- Vii des aici? întrebă Daniella așezându-se la masă.

- Înțelegi italiana?

- Ți-am zis că tata e italian.

- Dar nu e neapărat necesar…

- Are și un restaurant.

- Atunci comand eu pentru amândoi?

- Nu, nu, protestă ea, nu știi mai bine ca mine ce e bun.

- Totul e bun aici, spuse el și avea dreptate. Comandară paste cu spanac, apoi miel cu ciuperci și la sfârșit fructe și espresso.

Marcello făcu o conversație ușoară, discutând despre Roma, plângându-se puțin de poluare.

- În orașul meu, Florența, străzile sunt prea înguste pentru mașini. E o binecuvântare. Bineînțeles, la Veneția e la fel, spuse el zâmbind.

- La Londra e un coșmar. Aerul e de-a dreptul periculos.

Dar de fapt nu despre poluare vorbeau. Vorbeau despre ei. Familia lui avea o fabrică de pantofi în Florența și din când în când, el venea cu treburi la Roma.

- Sunt mai mult un agent de vânzări, se plânse el. Cumnatul și mama mea conduc toată afacerea.

- Vai, ce frumos! se entuziasmă ea, gândindu-se la propria familie.

- N-o cunoști pe mama, se strâmbă el. O iubesc, nu zic, dar…pentru ea voi fi mereu bambino piccolo.

Într-un târziu plecară.

Marcello conducea cu viteză pe drumul de întoarcere. Daniella se simțea ireală, ca într-un vis, nerecunoscându-se lângă acest străin chipeș, la un milion de kilometri depărtare de casa și de viața ei cu Rupert.

În holul hotelului, el părea că vrea să-și ia rămas-bun. Murmurând un "noapte bună", când să plece, Daniella îl apucă ușor de mână.

- Nu mai bem o cafea împreună?

El o privi uimit. Și pentru o clipă ea crezu că l-a șocat. Părea confuz, dar totuși o urmă până

la lift. Inima Daniellei galopa nebunește și mâinile îi tremurau. Urcară în tăcere. În fața ușii, se trezi că nu reușește să bage cheia în broască.

- Lasă-mă pe mine. Mâna lui apucând cheile, îi arse degetele.

Intrară și se priviră câteva clipe în tăcere. Spre uimirea ei simți ceva, ca o căldură plăcută, necunoscută, în abdomen. Gâtul i se uscase de emoție și genunchii îi tremurau.

Se apropie de el șovăitoare și prinzându-l de haină, îl privi cu ochi plini de dorință. El îi răspunse printr-un sărut. Și, fără să știe cum, ajunseră în pat.

Era ceva cu totul nou pentru ea. Moale, dulce, și adânc precum oceanul. Simțea că se topește în sărutarea lui, în el, picătură cu picătură; toți nervii, toți mușchii, sângele, oasele devin parte din el, și pentru prima oară, simți că trăiește.

- Deci într-adevăr așa este, murmură ea desprinzându-se de el ametită și căutând un punct de sprijin.

- Vrei să spui că…

- Da, recunoscu ea, e pentru prima oară.

- Mamma mia, sărăcuța de tine.

- Nu, a fost minunat, spuse ea abia reținându-și lacrimile.

- Sărăcuța, repetă el și, în momentul următor, ea se trezi brusc sub impactul vorbelor lui. Era de plâns. Ce făcuse? Ce fusese în mintea ei? Fugise din propriul cămin, fără bagaje, părăsindu-și soțul, dezamăgindu-l, înșelându-i așteptările.

Era într-un hotel unde nimeni nu știa de ea. Familia putea fi îngrijorată. Și pe deasupra, se și agățase de primul străin, cu care se culcase imediat, pe neașteptate. Doamne, își pierduse mințile?

- Pleacă, te rog! izbucni ea brusc.

- Poftim?

- Du-te, repetă ea, sub imperiul panicii.

- Ce-am făcut? Am zis ceva nepotrivit? Te-am supărat cu ceva?

- Pleacă.

În timp ce el își trăgea pantalonii, nici nu se uită la el. Îi aruncă și cămașa în brațe, aproape împingându-l pe coridor. Un cuplu intră în camera de alături, privind-o cu zâmbetul pe buze, și ea realiză că e aproape goală.

- Adio! strigă ea trântind ușa. Se târî în pat, trăgându-și cearșafurile în jurul ei și strângând

din pleoape.

Adormi visându-i corpul superb, îmbrățișările pasionate, tandrețea și răbdarea.

Fusese o zi lungă.

Capitolul 4

În dimineața următoare o sună pe Ariana.

- L-am părăsit.

- Bănuiam. M-a sunat.

Daniella aștepta cunoscutul "Ți-am spus eu! ", dar nu-l auzi.

- Unde ești?

- Aici, la Roma. La hotelul de pe via Condotti.

- Stai acolo că vin să te iau. Vai, Dani, ce bine-mi pare! Mult curaj trebuie să fi avut!

Daniella nici nu se bucura și nici nu i se părea că e vreo curajoasă. Era tulburată de experiențele din noaptea trecută. Nu se simțise niciodată atât de detașată de tot ce însemnase pentru ea stres.

Ariana întârzie un pic. Vila ei de pe una din colinele Romei era destul de departe de hotelul unde era cazată sora ei. Daniella era deja moartă de foame. O altă noutate: ei nu-i era niciodată foame dimineața. Acum se simțea în stare să mănânce un taur. Nu îndrăzni să se ducă în restaurant. Marcello putea fi acolo și ea simțea că nu-l poate înfrunta. Comandă în cameră cornuri, cafea și suc de portocale.

Auzi o bătaie ușoară în ușă și deschise sperând că este room-service-ul. Deschise și dădu nas în nas cu Marcello. Îl privi stupefiată.

- Vreau să știu ce s-a întâmplat, o somă el.

Daniella ezită, uimită de expresia jignită de pe chipul lui.

- De ce mă tratezi așa?

- Știu, am greșit…

- M-ai folosit, mai bine zis. M-ai folosit și m-ai aruncat. Te-ai gândit vreo clipă cum m-am simțit?

Brusc, ea realiză sentimentul. Simțise asta pe pielea ei. Deschise gura să-i ceară scuze și să se explice, dar era prea târziu. Marcello plecase deja. Un angajat al hotelului îi adusese o tavă cu micul dejun comandat.

Se uită fără poftă la cornuri. Arătau apeti-

sant, dar ei îi pierise pofta de mâncare.

Auzi o altă bătaie în ușă și se grăbi să deschidă crezând că poate fi Marcello. Era Ariana.

- Dani, cât mă bucur să te văd! zise ea sărindu-i în brațe.

- Când ai vorbit cu el?

- Astă-noapte. Ariana se așeză pe un fotoliu și continuă: Părea nervos. Nu voia să pară îngrijorat. M-a întrebat ca fapt divers dacă știu ceva de tine. Și i-am spus că nu știu nimic, povesti ea deschizându-și geanta și scoțând un pachet de Marlboro. Știam că în cele din urmă îți vei lua inima în dinți și-l vei părăsi. Până acum n-ai plecat niciodată fără să-l anunți. Draga de tine. Cât trebuie să te fi chinuit!

Ariana se ridică în picioare. Daniella se gândi că sora ei era cum ea nu va putea fi niciodată. Înaltă, elegantă, cu o coafură impecabilă. Daniella era o combinație de Vicente și Rosemary, cu ochi căprui, brunetă și minionă. Ariana era copia fidelă a mamei sale, cu picioare lungi, gura generoasă, păr blond natural și ochi albaștri. Avea un soț care o adora, doi copii frumoși, conducea o galerie de artă și avea o casă superbă pe una din cele

șapte coline ale Romei.

- N-ai bagaje? constată Ariana, râzând. Tipic Dani!

- Ce vrei să spui?

- Nimic, doar că ești atât de dulce. Eu mi-aș fi luat mai întâi toate bijuteriile. Hai să plecăm.

În timp ce predau camera, Daniella îl căuta din priviri pe Marcello. În zadar.

Se suiră în micul Citroen galben al Arianei și porniră spre dealurile Romei.

Vila Arianei era mare, răcoroasă și spațioasă. De la fereastră se putea vedea Vaticanul în ceață. Casa era înconjurată de chiparoși și măslini. Părea o scenă de film.

Daniella își scoase pantofii, ciorapii, și își răcori picioarele pe marmura rece a pardoselii.

Ariana îi dădu niște rochii ușoare de vară, cumpărate din Positano. Numele orașului îi amintea de luna de miere ratată. Rochiile erau de mătase și viu colorate, vesele. Daniella le privea întinse pe pat, ezitând.

- Sunt atât de drăguțe, Ariana, dar știi că nu port așa ceva.

- Ba să le porți. O să-ți schimbe starea de spirit. Pot să-ți mai dau câteva.

- Din Positano?

- Doamne, la ce ți-e gândul!… sesiză Ariana amintindu-și de nefericita lună de miere a surorii sale.

- Ei, nu mai contează. A fost și a trecut, spuse Daniella nepăsătoare, și gândindu-se la Marcello obrajii i se împurpurară. Ce corp avea! Și cât de tare o durea amintirea lui. Chiar trebuia să sufere iar? Și parcă durerea amintirii lui Marcello era mai puternică.

- Hai, iubito, o să-ți treacă. Inimile frânte sunt pentru adolescenți, o încurajă Ariana.

Sora ei credea că suferă din cauza lui Rupert. Și ea nici nu se gândea la el. Nu simțea nici o durere, nici vină, nici părere de rău. Se simțea doar lipsită de încredere în sine, plină de dezgust. Cu Marcello era altă poveste. Simțea că a lăsat să-i scape printre degete ceva foarte prețios.

- Poți sta aici cât dorești, Dani. Carlo și cu mine vom avea grijă să nu duci lipsă de nimic, până vei lua o hotărâre. Acum fă un duș, pune-ți o rochie drăguță și coboară la masă într-o oră. Te așteptăm pe terasă, adăugă Ariana închizând ușor ușa în urma sa.

Capitolul 5

Rupert Weston pierdu un caz în dimineața aceea, spre uimirea apărării și a judecătorului.

- Ai cam făcut-o de oaie, remarcă sarcastic un coleg.

Rupert îi zâmbi acru și se grăbi să părăsească tribunalul. Nu se putea concentra la nimic altceva. Gândurile îi zburau la Daniella. Unde era?

Unde naiba putuse să dispară așa? Intră în localul unde obișnuia să ia masa de prânz și-și comandă ceva, la întâmplare, rumegându-și gândurile. Colegi de breaslă intrau și ieșeau, felicitându-se reciproc, râzând, glumind, dezbătând. Nici unul nu-l băgă în seamă. Îl părăsise toată lumea.

Dar lui nu părea să-i pese. Nu era obișnuit să cultive prietenii. Tatăl său îl avertizase asupra pericolului de a te încrede în cineva. "Mereu au un interes. Mereu sunt puși pe profit. Mereu te lasă la greu. Banul din buzunarul tău ți-e singurul prieten adevărat. Ține-l acolo. Nu-l arunca în stânga și-n dreapta. Vei fi luat de prost. Găsește-ți o femeie și lasă-i pe alții." Mama lui Rupert era genul de femeie care nu ieșea din cuvântul soțului. Avea grijă de casă și atât.

Soții Weston nu o găseau pe Daniella potrivită pentru fiul lor. "Sânge italienesc! " Erau xenofobi. Nu părăsiseră Anglia și îi insuflau și fiului lor aceleași sentimente.

Spre nemulțumirea lor însă, își alesese o frumoasă corcitură italo-engleză. Sângele ei italian îl făcea să se simtă mult superior ei.

La început ea nu realiza diferența, dar el se străduise sistematic să-i inoculeze simțul ierarhiei în familia lor.

Rupert se iubea doar pe sine. Se adora și adora poziția pe care o deținea. El era undeva sus, pe un piedestal. Și toate acestea din vina tatălui său, care de mic îi inoculase ideea, că el e cea mai bună și importantă persoană din

lume.

Totuși ceva se întâmplase. Avea vreo șase ani. Nu va uita niciodată ziua aceea. Venise de la școală cu un desen pe care profesoara îl lăudase. Îi spusese chiar că poate ieși un mare talent din el. Îl trimisese acasă să le spună părinților să fie mândri de el. Desenul reprezenta un copac cu un cuib și o păsărică în el. Era destul de reușit pentru vârsta lui. Copacul și frunzele însă, erau chiar foarte bine realizate.

Tatăl său privise o clipă desenul. Rupert aștepta emoționat reacția lui. Vroia să-l laude, să-l felicite.

- Puteai să te străduiești mai mult. Parcă e desenată de un amator, zisese tatăl lui mototolind hârtia și aruncând-o la gunoi.

- Amatorii o fac din dragoste, suspinase mama lui. Era pentru prima oară când el își văzuse părinții contrazicându-se. În secret îi luase desenul de la coșul de gunoi, îl netezise și-l pusese pe ușa dormitorului.

- Să nu mai crezi ce-ți spune toată lumea. Profesoara te minte, nu vezi? E clar că vrea ceva de la tine. Altfel de ce te-ar minți? îi spusese tatăl lui.

Și avea dreptate. A doua zi, când îi povestise profesoarei întâmplarea, aceasta întrebase:

- De ce, Rupert?

- Tatăl meu știe că nu era bine desenat.

- Bine, atunci uite cum facem. De acum încolo îmi dai mie desenele tale și le vom pune pe panou, în atelier. Bine? îi zâmbise ea cald.

Era clar că tatăl lui avea dreptate. Profesoara îi ceruse ceva. Tatăl său avea mereu dreptate. Deseori îl sfătuise: "Însoară-te cu o femeie ca mama ta. Femeia trebuie să știe unde îi e locul. Trebuie educată. Dă-le un deget și-ți vor lua toată mâna".

Și așa făcuse și cu Daniella. Dar ceva se întâmplase. Undeva greșise. Unde naiba?

Casa era un haos total. Unde era Daniella să-i dea cămășile, șosetele, să-l sfătuiască cu ce să se îmbrace? Dimineața fusese nevoit să răstoarne toate sertarele. Și era pentru prima oară când nu-și băuse cafeaua înainte să plece la serviciu. Îl depășeau toate problemele casnice. Niciodată nu umblase cu toate mașinăriile alea din bucătărie. Nici măcar nu știa cum funcționează. Într-un cuvânt, n-avea nici un chef să se ducă acasă și să dea ochii cu dezastrul lăsat în urmă. Trebuia s-o aducă cu

orice preț înapoi și bineînțeles s-o pedepsească aspru. Să se învețe minte odată!

Cineva se așeză lângă el.

- Bună, Rupert. Care-i treaba? Ești cam șifonat. Ai cam dat-o în bară cu procesul, azi.

Era Selina Wright, ultima persoană de care avea chef Rupert în halul de nervi în care era. Îl cam speria femeia asta. Îi amintea de Ariana, cumnata lui. Era genul de femeie independentă, sigură pe ea. Diferența era că Selina avea părul negru și bogat, pieptănat pe spate. Era o bună avocată. Totdeauna el susținuse însă, că meseria asta nu e pentru femei.

- Mă interesează ce-a fost cu tine azi. Ți-a pierit ciripitul? întrebă ea cu o urmă de sarcasm mușcător în glas.

Îi venea s-o omoare.

- Taci, Selina! Vezi-ți de treaba ta. N-am timp de prostii, o expedie el.

- Dar care-i problema? Nu poate fi așa grav, îl iscodi Selina scrutându-l cu o privire sfredelitoare.

- Ba bine că nu! pufni el.

- Prostii, Rupert. Te cunosc bine. Nimic nu te atinge, zise ea fluturând energic din mână.

- M-a părăsit Daniella! izbucni el teatral,

enervat vizibil de insistențele ei.

- Bravo ei! Așadar micuța Dani a făcut-o în sfârșit, după atâția ani…

- Ce vrei să spui? întrebă el, nedumerit de reacția Selinei.

- Sunt doar uimită că a suportat atâta, replică ea calm.

- Poftim??

- Chiar nu-ți dai seama, Rupert, nu? murmură ea compătimitor.

- Nu înțeleg ce insinuezi, se răsti el în defensivă. Deja discuția luase o turnură neplăcută. Se aștepta la ceva compasiune. Îl punea într-o situație jenantă.

- Nu toți îți sunt dușmani, Rupert. Tratezi oamenii cu aroganță și lipsă de respect și asta primești și tu în schimb. De asta și câștigi atâtea cazuri. Ești lipsit de scrupule. Crede-mă, mai toți oamenii sunt de treabă. Dar tu ești orb. Și Daniella e cea mai bună dintre toți. Prea bună. Mi-ar fi plăcut s-o trezesc un pic la realitate.

- Dar tu de unde o știi?

- Petrecerile de la Panetti. O știu din vedere. Obișnuiam să mă duc cu părinții la restaurantul familiei, din Soho. Frumoasă familie. Pe vremea aceea avea un gen de sclipire în priviri. Tu ai

reușit s-o omori, se întoarse ea brusc spre el privindu-l cu reproș.

- Nu sunt obligat să-ți ascult… zise Rupert ridicându-se brusc.

- Stai jos! ordonă ea autoritar. El o ascultă. Așa. Acum urmează o întrebare: o mai vrei înapoi?

- Ai vreo propunere?

- Știi cumva de ce te-a părăsit?

- Nu… bine, acum, eu știu? Nu mă asculta uneori și atunci eram nevoit… În fine, ideea e că o femeie trebuie să-și știe limitele, nu? Dacă greșesc, trebuie pedepsite, altfel scapă de sub control, pledă el convins.

- Ești sigur? Cine te-a învățat asta? întrebă ea uimită, privindu-l atent.

- Tatăl meu.

- Bietul de tine! Ai auzit vreodată de egalitatea între sexe?

- Nu ține. Cel puțin nu într-o căsnicie.

- Ba tocmai acolo e cea mai importantă. Uită-te la părinții Daniellei.

- Dar tatăl ei e italian. La ei e altfel…

- Nu văd legătura…

- Sunt altfel decât noi.

- Prin ce?

- Nu sunt englezi.

- Încă o dată, ce are a face? Ai citit Shakespeare?

- Da.

- Îți spune ceva "Negustătorul din Veneția"?

- Da, dar…

- Dacă ne tai, nu sângerăm? Dacă ne gâdili, nu râdem? Dacă ne otrăvești, nu murim? Toți suntem la fel. Indiferent de ce ți-a inoculat tatăl tău. Chinezi, ruși, americani, africani și italieni, simțim la fel, iubim la fel, suferim la fel. *Arătăm* altfel. În interior, însă, avem aceeași structură. Bineînțeles că orice pădure are uscăturile ei. Dar dacă nu ținem cont de cei din jur, asta ne e răsplata și să nu ne mire, conchise ea dând peste cap paharul și bătându-l prietenește pe umăr. Ne mai vedem noi, zise ea dând să plece.

- Ziceai că ai o idee cum s-o aduc înapoi…

- Trebuie să te gândești singur. Rupe, chiar ești un dinozaur, râse ea lăsându-l mai confuz decât îl găsise.

Cu tatăl său totul fusese clar. Și uite că vine una să-i răstoarne toate principiile sănătoase.

Reveni cu gândul la problema lui. Unde putea să se ducă? Singurul loc care-i venea în minte era Ariana. În Italia! Nenorocita aia de

țară îi amintea de eșecul lunii sale de miere. De fapt era eșecul ei. Ea greșise. Totuși se vedea nevoit să se ducă pentru a doua oară acolo.

Dar nu imediat. O va lăsa să fiarbă un pic, să realizeze că fără el nu poate. Bineînțeles că o va pedepsi, dar până la urmă se vor împăca. Îi va arăta el cine e șeful. O va aduce acasă, unde-i este locul.

Satisfăcut, simțindu-se mult mai bine, își termină masa și părăsi localul întorcându-se la muncă. Destul cu văicăreala pe ziua de azi!

Capitolul 6

Dar nu era chiar așa de ușor precum crezuse. În seara aceea, se întoarse în casa goală de pe strada Landsowne, găsind-o în același stadiu în care o lăsase. Dezordinea îl deprima pe Rupert. Mirosul familiar al cinei calde, ce se insinua de obicei de la bucătărie, îi lipsea. La fel îi lipsea și fața ei zâmbitoare care-l întâmpina în fiecare seară. Sentimentele contradictorii îi răvășeau ființa și se trezi tremurând singur în fotoliu, frământându-și mâinile și simțind lipsa unei persoane pe care s-o certe. Își scormonea mintea în căutarea cuiva cui să-i povestească nenorocirea.

Singura persoană care îi venea în minte era tatăl său. Sigur în casa părintească se va putea

delecta cu o masă copioasă. Era marți. Mama lui făcea plăcintă de mere marțea.

Părăsi casa suindu-se în Golf-ul său, conduse spre strada Finchley.

Londra era superbă în perioada aceea a anului, dar Rupert nu avea ochi să observe asta.

Casa părintească era micuță, dar curată ca lacrima și-i dădea lui Rupert sentimentul reconfortant de calm și siguranță. Când venea acasă de la școală, dădea un raport complet cu progresele la învățătură, de care era foarte mândru. Niciodată nu primea laude excesive din partea tatălui său, dar Rupert aștepta nerăbdător reacțiile lui.

Își parcă mașina și rămase o clipă pe gânduri. Știa că tatăl său va triumfa, demonstrându-i încă o dată că avusese dreptate. Dar numai tatăl său îl va putea sfătui cum s-o recupereze pe Daniella.

Se uită la ceas. Era opt și jumătate. Cina era pe sfârșite. Tatăl său probabil citea deja *The Times*. Mereu citea ziarele până la ora nouă, când urmărea știrile BBC. Mama lui spăla probabil vasele până începeau știrile, când se alătura soțului ei, în fața televizorului, cu ceva de cusut în mână. De ce nu putea și Daniella să

fie așa?

Era reconfortant să știe exact ce făceau părinții lui la ora aceea. De ani de zile aveau aceeași rutină și Rupert știa exact ce fac ei la fiecare oră, în fiecare zi.

Zâmbi fericit și se grăbi să iasă din mașină, îndreptându-se nerăbdător spre scena familiară.

Se opri dezorientat. Uitase cheia de la ușa din față. Sună, așteptând să i se deschidă. În secunda următoare trăi șocul vieții lui. Femeia din fața lui era cu totul altă persoană decât fusese obișnuit Rupert să vadă. În mod normal, mama sa trecea drept o femeie șterasă, discretă. Femeia aceasta avea părul de un roșu dubios, vopsit cu henna, buzele rujate cu un violet strident, rochie vișinie și pantofi cu tocuri infernal de înalte.

O secundă, Rupert crezu că greșise adresa.

- În sfârșit! exclamă mama lui. Ai primit mesajul meu! Am încercat să dau de tine zile întregi.

- Mamă! Ce se întâmplă? De ce te-ai îmbrăcat așa?

- A, e un experiment. A venit Jeni.

Jeni era mătușa lui, sora mamei. Tatăl său

niciodată nu-i aprobase comportamentul și Rupert, bineînțeles, nu putea face altfel. Dar Jeni și mama lui se întâlneau în secret, ca și Ariana cu Daniella.

- Mătușa Jeni, aici?

În fiecare primă marți din lună, mătușa Jeni se întâlnea cu mama lui și dacă se întâmpla să fie și el prin preajmă, era rugat să nu sufle o vorbă despre asta în fața tatălui.

- Da, dragă, zise mama lui aruncându-i o privire albastră. Întotdeauna fusese sigur că ochii mamei lui sunt gri.

Capul i se învârtea. Încerca să-și pună gândurile în ordine. Parcă era într-un vis urât.

- Mamă, ce se petrece aici?

- Mi-ai primit mesajul?

- Ce mesaj? Mamă, lămurește-mă!

- Ți-am lăsat un mesaj la birou. Dar tu nu mi-ai răspuns.

- N-am mai fost pe la birou de zile întregi. Mă găseai doar la tribunal sau acasă.

- Dar ți-am lăsat mesaj și la birou și acasă. Pe cel de acasă cum de nu l-ai văzut? Tatăl tău a suferit un atac.

- Tata…

- Tatăl tău, dragă… a suferit un atac. E sus

în cameră.

- Și n-ar trebui dus la spital?

- Da, de fapt a fost, ieri. Dar l-au trimis acasă. Au zis că n-au ce-i face. Că nu au paturi suficiente. Vor trimite mâine dimineață o ambulanță ca să-l ducă la Paddington.

Nu părea prea îngrijorată și iritarea lui Rupert crescu. Venise aici în căutarea liniștii și iată peste ce dădea.

- Dar e scandalos!

- Așa e, dragă…

Părea că savurează momentul. Parcă se distra. Furia crescu în Rupert și izbucni:

- Și te-ai hotărât să te îmbraci ca o paiață, în timp ce tata e pe moarte, sus.

- Să nu îndrăznești, Rupert… șuieră ea amenințător.

Stăteau în hol, și tatăl lui îi putea auzi. În loc să coboare tonul, mama lui striga din ce în ce mai tare:

- L-am slugărit o viață pe omul ăsta!

- Dar e tata…

- Da, Rupert, propriul tău tată, soțul meu, m-a umilit o viață, m-a ținut ca pe o sclavă. Mă bucur că e neputincios. Sunt liberă să fac ce vreau și ce-mi place!

- Mamă!

- I-am hrănit orgoliul, niciodată nu mi-am dat cu părerea în fața lui. Eram o umbră. Și el pretindea că mă iubește! Ei bine, Rupert, vreau să te anunț că nu e așa. Nici pe departe. Mi-e scârbă de el, îl disprețuiesc! Și trăiesc ca să-i dansez pe mormânt!

Rupert se holbă la femeia din fața lui, care i se dădea drept mamă, neînțelegând reacțiile acesteia. Un răcnet cumplit zgudui casa. Sus, pe scări, Henry stătea în picioare. Nimeni nu-și putea explica felul cum reușise să ajungă acolo. O energie necunoscută îl propulsase, deoarece starea lui actulă nu-i permitea asemenea lucru. Era în pijama, nebărbierit, și părea o fantomă.

Urletul înfricoșător și ochii sălbatici îl făceau să pară coborât de pe altă planetă. Mama lui nu era impresionată de apariția lui și cu o voce de oțel îi comandă:

- Treci imediat în pat! Imediat, mă auzi?

Capitolul 7

Stăteau la masa din bucătărie, aceeași din copilăria lui. Nu și-l amintea pe tatăl său să fi călcat vreodată în bucătărie, domeniu destinat în exclusivitate femeilor.

Se simțea ciudat lângă mama lui. Această femeie era o personalitate. Una ciudată și necunoscută lui, dar oricum mai interesantă ca de obicei.

- De ce l-ai tratat așa? întrebă Rupert.

- Era și timpul, nu? El a făcut-o o viață, și nu părea să deranjeze pe nimeni.

- Ba nu! El niciodată nu ți-a făcut asta.

- N-a fost nevoit! Mă trata așa în tăcere! Tu nu aveai urechi să-l auzi.

- Mamă…

- Lasă-mă să termin. Era timpul să mă fac și eu auzită.

- Tu ești soția lui tata, ești mama, protestă el.

- Nu, nu, sunt Gladys. Pun pariu că tu nu știai asta. Asta sunt, Rupert, dar n-am avut niciodată ocazia să fiu cine sunt.

- Prostii, mamă. Ești șocată, nu? Te-a șocat starea tatei. Bineînțeles. Tu ești tot soția lui și mama mea.

- Vrei să-mi spui ceva? Știi ce culoare îmi place? Ce flori, ce muzică, cu ce partid politic țin? Țin cu conservatorii sau cu laburiștii?

- Cu conservatorii, bineînțeles.

- Ei bine, te înșeli, am votat cu liberal-democrații. Era singurul lucru pe care nu-l putea verifica. L-am mințit ca să nu iasă scandal. Tu nu m-ai cunoscut așa, nu? Tu de fapt nici nu mă cunoști. Ca să-ți spun drept, după atâția ani, nici eu nu mă mai cunosc prea bine.

Nu știa ce să spună și cum să reacționeze. Urcă în camera tatălui său, găsindu-l zăcând neputincios, cu ochii sălbatici. Camera aceasta fusese a părinților lui de ani de zile. Acum părea că dispăruse orice urmă a existenței mamei sale. Își amintea că pe măsuță erau nelipsite cutiuța cu pudră Coty, o sticluță de

parfum și câteva bijuterii.

În camera de jos, destinată exclusiv tatălui său, se instalase mama sa. Trecând pe acolo, văzând rochii aruncate în dezordine, lucruri pe care nu le văzuse niciodată la mama lui. Aparțineau mătușii Jeni. Numai ea putea purta asemenea culori. Parcă trăia în Tahiti. Rujuri, farduri, parfumuri stăteau grămadă pe o masă în mijlocul camerei. Era vulgar.

Se întoarse în bucătărie, obosit, derutat. Ce rost mai avea să-i spună mamei sale de Daniella? Venise acasă pentru niște sfaturi sănătoase. Se aștepta să-l aprobe, să-i spună că italienii sunt ciudați, nu ca englezii. În schimb, își găsise tatăl de nerecunoscut și pe mama sa arătând ca Mata Hari și purtându-se ca un comandant nazist. Unde erau ordinea și liniștea din casă?

- Nu mai înțeleg nimic, spuse el ostenit.

- Destul am pierdut timpul, Rupert, spuse ea ținându-i mâna într-o strânsoare caldă și privindu-l cu ochii aceia de nerecunoscut.

Realiză că la ea nu putea găsi nici un fel de soluție.

Capitolul 8

Se trezi liberă cum nu mai fusese din copilărie. Mirosul de mâncare, sentimentul plăcut că părinții ei sunt undeva, jos, trebăluind, știindu-se adorată și răsfățată, o făceau să se simtă ca în familie, departe de toate problemele lumii.

Cu Rupert nu avusese parte de asemenea dimineți. Se trezea cu o groază de griji pe cap.

Oricum, azi se simțea altfel. La sora ei acasă se simțea la fel de bine ca în copilărie. Era relaxată și calmă. Își zâmbi mulțumită și se întoarse pe partea cealaltă, simțind lipsa stresului ca o binecuvântare.

Mai târziu, pe terasă, copiii îi săriră în brațe. Păreau două păpuși. Aveau o claie de păr

cârlionțat, miroseau a șampon de copii și aveau ochi mari și curioși.

Carla și Paola.

Îi aminteau de ea și Ariana în copilărie. Carla semăna cu Ariana, fizic. Paola aducea mult cu ea.

După micul dejun pe terasă, Maria, guvernanta, luă fetele și le duse la școală.

- Trebuia să te ascult, Ari, știu. Dar m-am încăpățânat. Voiam să vă demonstrez ceva. Ce, nici eu nu știu.

- Semeni mult cu Paola. Fetița asta are mereu ceva de demonstrat. Poate mă lămurești despre ce e vorba, să nu cadă în aceeași capcană, zise Ariana pufăind dintr-un Marlboro.

- Nu o poți schimba, dacă așa e firea ei. Trebuie să-și dea seama singură.

- Sper ca Paola să nu treacă prin ce ai trecut tu.

- Nu te rețin de la treburi?

- Nu, nu. Acum lucrez doar patru zile pe săptămână. Am un băiat care mă ajută mult și în care am mare încredere.

- Ai două fete superbe, Ari. Trebuie să fii tare mândră, schimbă Daniella subiectul.

- Sunt, Dani. Carla e un înger. Paola e mai dificilă uneori, dar le iubesc la fel de mult. Și tu,

ce ai de gând? Sunt sigură că ai fi o mamă extraordinară.

- Știi doar că Rupert nu era în stare. Spunea că numai eu sunt de vină.

- Trebuia să-i faci pe plac, și să-i demonstrezi contrariul, zise Ariana cu o urmă de ironie în glas.

- Cum? se miră Daniella.

- Trebuia să rămâi gravidă cu altcineva, zâmbi Ari.

- Doamne, ce-ți trece prin cap! râse uimită Daniella.

- Știu, Dani, ești atât de naivă. Pun pariu că Rupert e singurul bărbat din viața ta.

Daniella se înroși gândindu-se la Marcello.

- Doamne, ce modestă ești și demodată. Tu nu aparții secolului nostru, zise Ariana interpretând greșit culoarea din obrajii surorii sale.

Dacă ar fi știut ea!

- Carlo ne-a invitat la cină la restaurant, în seara asta. Vrei să mergi în oraș la cumpărături? Lasă-mă să-ți iau eu ceva. O rochie. Mergem pe Via Condotti, bem o cafea și ne întoarcem acasă când vin fetele de la școală. O.K.?

- O.K.! zise Daniella simțindu-se mai plină de energie ca niciodată.

Capitolul 9

Marcello Vestori stătea într-un fotoliu, cu picioarele pe birou, fumând un trabuc și bând un brandy. Se simțea relaxat. Bella îi zâmbi galeș. Era atât de frumos, cel mai frumos dintre toți.

Patul era răvășit. Era imens, dominând camera învăluită în semiobscuritate.

Bella avea pe ea un neglije îmbrăcat în grabă, ce dezvelea un corp perfect. Stătea întinsă pe cearșafurile de satin, cu picioarele încrucișate voluptuos, sânii pe jumătate dezgoliți și brațele sub cap.

Lui Marcello întotdeauna îi plăcuseră ochii ei. Era de o frumusețe rară.

Rudolfo Rizzi își trimisese nepotul la ea ca

să-l învețe ce înseamnă dragostea adevărată.

- E important să fii un amant bun, îl sfătuise el.

- E un băiat bun. Dar e cam intempestiv. Învață-l tot ce știi, îi spusese el Bellei.

Trebuia să aibă mare grijă să nu se îndrăgostească de acest bărbat. Se presupunea că se vor întâlni doar de câteva ori. Deși Bella îi spusese că s-a terminat, Marcello continua să apară la ușa apartamentului ei de la etajul trei, deasupra Pizzeriei del Fiore. Și de fiecare dată îl primea. Era de fapt singurul ei amant tânăr.

Rudolfo Rizzi nu era informat de întâlnirile lor clandestine. Ar fi fost probabil furios să afle. Era și amanta lui. Și nu voia s-o piardă.

Clienții ei permanenți, patru la număr, plăteau sume fabuloase pentru favorurile ei. Se cunoșteau între ei, proveneau din aceeași clasă socială și erau geloși unul pe altul. Contele della Menase, un aristocrat bătrân, cam lipsit de scrupule. Generalul Raphael Donizetti, acum de șaptezeci de ani, îl servise pe Musolini. Domenico Conti Romanazzi, un bătrân elegant care se ocupa cu organizarea diverselor vernisaje, o autoritate în domeniul artei. Și favoritul ei, Rizzi. Rizzi aparținea unei

familii care deținea o fabrică de pantofi, și era mai cel mai gelos dintre amanții ei.

Când acesta îi ceruse favoarea de a-l instrui pe nepotul lui, ea nu ezitase nici o secundă. Și nu-i păruse rău. Era cel mai tânăr și frumos amant.

Era obișnuită însă cu amanți bătrâni, care o țineau în lux. Toată tinerețea suferise din cauza sărăciei. Voia să devină cântăreață, dar nu avea talent. Se făcuse o dată de râs pe postul național la un concurs televizat. Fusese ospătăriță, apoi recepționeră, vânzătoare ambulantă, dar de fiecare dată patronii îi cereau favoruri, ea îi refuza și se trezea iar fără slujbă.

Sex-appeal-ul era singura ei armă de calitate. Înnebunea pur și simplu bărbații. Un producător de film o remarcase și-i propusese o filmare, dar nu era telegenică. Producătorul, însă, o sfătui să profite de calitatea asta a ei. Și el îi fusese primul client. Nu voia să divorțeze de soția lui.

- E mama copiilor mei. Nu-i pot face asta după atâția ani.

Cumpărase un apartament pe numele ei.

- Ne vom întâlni aici. Marți, miercuri, joi, ne

vedem noi. Celelalte zile faci ce vrei, chemi pe cine dorești. Orice bărbat poate veni aici, însă ai grijă… Să fie oameni onorabili; doi, trei, nu mai mulți. Uite și cartea de vizită a unui ginecolog bun. Să nu mă dezamăgești.

Acceptase oferta. Cum se putea descurca o fată de condiția ei altfel? Și în sărăcie nu mai putea să stea.

Fusese destul de ușor să câștige atâția bani. Avea tot ce-și dorea: mâncare bună, vinuri scumpe, haine elegante, parfumuri fine. Pe de altă parte, acceptase și faptul că femeile din înalta societate nu o vor accepta niciodată.

Multe fete din clasa ei socială făceau asta, și pe bani mult mai puțini. Multe se drogau și ajungeau de nenumărate ori în arestul poliției. Avea și sentimentul de siguranță.

Avea clienți drăguți și le era recunoscătoare în felul ei.

Când apăruse Marcello, producătorul ei era mort de mult. Făcuse un atac de cord și murise subit. Bella se dusese la funeralii, trecând pe cât posibil neobservată. Dar soția producătorului o remarcase și venind la ea, îi spusese:

- Mulțumesc că ai fost atât de bună cu soțul meu. Vino, vino cu mine, zisese ea și o trăsese

în mijlocul familiei. Plânsese mult, impresionată de atâta bunătate și înțelegere.

Pe vremea aceea, Bella se întâlnea cu un conte, prietenul producătorului, care, după moartea acestuia îi făcuse cunoștință cu generalul. Acesta era un bătrânel căruia îi plăcea să-i povestească de nepoții lui și greșelile din tinerețe:

- Aveam doar optsprezece ani. Ce știam eu pe atunci?

Îi plăcea să se afișeze cu ea, să-și dovedească bărbăția.

El i-l prezentase pe Rizzi. Acesta devenise în scurt timp favoritul ei. Se simțeau bine împreună și păreau un adevărat cuplu.

În urmă cu doisprezece ani îl adusese pe nepotul lui. Marcello avea acum treizeci de ani. Era timpul să-și întemeieze o familie și Bella nu voia să stea în calea fericirii lui.

- Trebuie să te însori, dragule. Să ai copii, o familie a ta.

- Dar n-am chef de însurătoare.

- O să te trezești într-o zi bătrân și singur, și mă vei urî.

- Pe tine n-o să te pot urî vreodată.

Dar ea știa că trebuie să-l elibereze. Se

simțeau bine împreună, dar trebuia să "rupă pisica în două". Pe de altă parte, nu voia să-și atragă dușmănia lui Rizzi.

Se uită la el cu drag.

- Marcello, îți mai spun o dată, nu mă mai căuta.

- Bella, o surprinse el, am cunoscut o fată… o femeie, atât de ciudată…

- Ce vrei să spui? simți ea fiorul geloziei insinuându-i se în suflet.

Știa despre ce fel de femeie era vorba. Genul de femeie de care te îndrăgostești.

- Ce femeie?

Părea pierdut în gânduri și nu-i răspunse.

- Când ai cunoscut-o? întrebă ea și o mulțime de sentimente contradictorii îi răvășiră ființa. de cât timp o știa , de zile, de săptămâni, se gândea la ea când făceau dragoste? Se simțea ridicol.

- Poftim? A, ieri, răspunse el absent.

- De ce nu mi-ai zis până acum nimic?

- Probabil că n-o s-o mai văd niciodată, spuse el îndurerat.

- De ce, iubitule?

- A fost atât de neașteptat…

- De ce nu mi-ai povestit până acum?

Și îi povesti. Tot, fără să uite vreun amănunt.

- Era atât de inocentă, Bella. Niciodată nu ajunsese la orgasm până la mine. M-am simțit minunat.

- Sărăcuța de ea, zise Bella încercând să-și controleze reacțiile. Erau vremuri când Marcello avea aceeași afecțiune când povestea despre ea. Fata asta îi furase locul în inima lui Marcello.

- E o norocoasă că te-a găsit, murmură ea.

- Și m-a gonit.

- Ce-a făcut?

- M-a dat afară din cameră.

- Nu pot să cred așa ceva! exclamă ea uimită.

- M-am simțit umilit. M-a folosit și m-a aruncat ca pe o jucărie stricată.

- Probabil că-i era frică. Se temea că făcuse acest lucru. Nu-l mai înșelase până atunci pe bărbatul său și se simțea vinovată față de omul acela odios, soțul ei, zâmbi ea cunoscătoare.

- Crezi?

- Bineînțeles.

- Trebuie s-o găsesc.

- O iubești? întrebă ea cu inima strânsă.

- Nu știu. Dar mă gândesc la ea mereu.

- Și acum? întrebă Bella cu teamă, simțind cum se topește.

- Nu-mi iese din minte.

Ea se ridică senzual și punându-și mâinile în jurul lui, îi ceru:

- Pentru ultima oară… se uită la el rugătoare și începu să-l sărute voluptuos. El se retrase.

- Nu, Bella, nu am timp. Mai bine plec.

În acel moment, ea știu că l-a pierdut. Definitiv.

Capitolul 10

Gladys și fiul său stăteau la picioarele patului de spital. Totul era curat, începând de la cearșafurile albe și terminând cu podeaua lucioasă.

- A fost o mare pacoste!

- Taci, mamă, dacă te aude?

- Nu-mi pasă. M-am săturat să mă ascund. Sunt o femeie liberă acum.

- Dar acum are nevoie de tine, mamă.

- Ei, lasă, că se descurcă și fără mine… zise ea împăcată.

Henry avusese al doilea atac și ambulanța îl adusese imediat la spital. Fuseseră avertizați că nu-l vor putea ține prea mult, din cauza lipsei de paturi. În câteva zile trebuiau să elibereze

spațiul și să-l externeze.

Doctorul avea o figură gravă și cearcăne negre sub ochi.

- Parcă i s-a scurs rimelul, observă mama lui ironic.

Era o remarcă deplasată din punctul de vedere al lui Rupert. De fapt, tot ce făcea mama lui de la o vreme, i se părea deplasat.

De exemplu, acum purta o rochie scurtă care abia îi acoperea pulpele îmbătrânite, și o jachetă portocalie, acestea aparținând bineînțeles mătușii Jeni și nu se potriveau deloc cu roșul părului.

Mama lui n-avea idee cum să se machieze și Rupert se simțea jenat de figura ei excentrică.

La ideea de a-l avea pe soțul ei acasă, așa bolnav cum era, protestă vehement:

- Nu, nu și nu. Nu voi face pe asistenta medicală. Mai bine fac pușcărie. Nu-l voi mai slugări pe bătrân.

- Mamă, dar trebuie.

- Nici să nu te gândești. Mai bine plătesc pe cineva s-o facă. Tu n-ai idee ce înseamnă asta. Eu știu prea bine. Am făcut asta o viață. Nu voi mai servi un monstru! Al naibii țap bătrân! Și se întoarse părăsind salonul.

Când se despărțiră, mama lui îl surprinse pe Rupert cu un gest pe care nu-l făcuse niciodată în public. Îl sărută pe obraz.

- Nu eram prea obișnuiți cu asta, nu?

- Mamă! Nu fi fraieră… zise el, mirat și rușinat că gestul îl impresionase până la lacrimi.

- Nu sunt fraieră, dar aseară, cu toată agitația, am privit înapoi și mi-am dat seama că am făcut numai greșeli.

Avea o voce caldă și plină de regrete. Rupert se întoarse repede, nepermițându-și să se lase copleșit de sentimentalisme.

Se priviră o clipă, ca doi străini.

- Te duci acasă, mamă?

- Nu, nu. Mă duc la Jeni, zise ea pierzându-se în mulțimea anonimă.

Capitolul 11

Rupert o sună pe Selina Wright. Trebuia să vorbească cu cineva. Și cum tatăl său nu era abordabil, mama lui își schimbase caracterul într-un mod straniu, Selina părea să fie singura soluție. Nu că nu mai discutase cu ea. Ba chiar discutase mai mult decât cu Daniella.

- Alo, da? răspunse ea.

- Sunt Rupert.

- Ah, omul din Neanderthal? Ce doriți? susură ea ironic.

Îi venea s-o omoare.

- Vreau să vorbim! Ura genul acesta de oameni: "să vorbim". Întotdeauna îi considerase niște incapabili. Acum era el pus în situația asta. Tatăl lui mereu îi spunea: "Ține-ți

problemele pentru tine. Nu e bine să te destăinuiești, așa, la întâmplare". Dar Rupert era disperat.

- Tu, Rupe? Doamne, ce-i cu tine?

- Da, eu. Totul se prăbușește în jurul meu și n-am soluție. Era un strigăt disperat, dar Selina nu părea impresionată.

- Trebuia să se întâmple odată și odată. Comportamentul tău e preistoric. Era inevitabil. Ce vrei de la mine?

- Ajută-mă într-un fel.

- Unde ne vedem? întrebă ea serios, realizând că Rupert își călcase pe suflet ca să facă pasul ăsta.

- La localul din fața tribunalului, într-o oră.

Închizând telefonul, simți o mare ușurare, fiind sigur că fata asta, fiind din afară, va vedea mai bine lucrurile.

Nu o agrea deloc pe Selina Wright, dar o considera o femeie incisivă, puternică și sigură pe ea, care știa ce vrea. Se îndreptă agitat și nervos spre locul întâlnirii, întrebându-se cum ajunsese în situația asta. Înainte să plece Dani, viața lui era atât de simplă și clară, avea o familie, siguranță, părinții lui erau normali, tatăl sănătos, mama îndatoritoare, soția

frumoasă și de casă. Ca în Biblie. Și slujba mergea ca pe roate. Era respectat, recunoscut. Deodată pierduse totul. La tribunal ratase, Dani s-a evaporat pur și simplu, tatăl i s-a îmbolnăvit, mama lui o luase razna…

Intră în local și văzând-o pe Selina, avu senzația reconfortantă că totul va fi în regulă.

- Care-i treaba, Rupe? zâmbi ea șăgalnic. De ce trebuia să-l ia mereu peste picior?

- Nu-mi mai spune Rupe, te rog.

- Vai, ce să spun!

Cum naiba mai putea avea încredere în ea când se purta așa cu el?

- Taci naibii din gură, idioato!

Brusc, privirea Selinei deveni de gheață.

- Niciodată, niciodată să nu-mi mai spui așa, zise ea răspicat și amenințător. Daniellei îi spunea des în toate felurile și știa că ea nu va îndrăzni să-i răspundă, dar cu Selina era altă poveste.

Își drese nervos glasul. De-aia n-o suferea. Îl punea de fiecare dată la punct.

- Bine, zise el contrariat.

- Nu mă cheamă Daniella.

- Am zis bine!

- Ei bine, sparse ea tăcerea așternută între

ei, detensionând situația.

Brusc, Rupert își dori să se afle la un milion de kilometri distanță. Își drese din nou glasul.

- Nu ești în instanță, Rupe.

- Nu știu ce să fac. Daniella m-a părăsit. Bănuiesc că s-a dus la sora ei, în Italia.

- Du-te după ea, replică Selina.

- Dar sora ei nu mă suportă. N-am fost niciodată apropiați.

- Și nici tu n-o înghiți. Ești cam xenofob.

- Vino cu mine, izbucni el instinctiv, fără să se gândească.

- Cu tine? întrebă Selina neîncrezătoare.

- Da, hotărî el.

Groaza privind călătoriile în străinătate, ignoranța față de formalitățile cu rezervările de bilete de avion, punctul de frontieră, controlul corporal și altele de genul acesta, îl făcu să-și găsească în Selina un însoțitor reconfortant și cunoscător.

- Da…

Credea că nu auzise bine.

- Ce-ai zis?

- Am zis că vin.

- Dar… vreau să spun, ești sigură că poți?

- Ce nu știi tu, Rupe, este că eu sunt pe

picior de plecare. De ce crezi tu că eu eram acasă la ora la care m-ai sunat? Vai, ce fraieră sunt! Am uitat că, cu atâtea probleme pe cap, nu puteai vedea mai departe de nasul tău.

- Îmi pare rău…

- Păi, chiar să-ți pară. Poate aveam probleme mult mai importante de rezolvat decât să-ți suflu ție în fund. Acum du-te și ia-mi o vodca-tonic. Trebuie să beau ceva tare. Cred că mi-am pierdut mințile.

Rupert se execută.

- Asta e plata pentru ceea ce fac. Și nu promit rezultate.

- Ce vrei să spui?

- Adică vin în Italia pe cheltuiala ta în schimb, promit că fac tot ce-mi stă în putere ca să te ajut, dar nu garantez reușita. Și nu voi apela la tertipuri ieftine ca să ți-o bag pe Dani în pat.

Nu avea de ales, se vedea nevoit să-i accepte condițiile. Orice soluție era mai bună decât situația în care se zbătea.

- Pe când plecarea?

- Cât mai curând. Te avantajează?

- Da, ți-am zis că eram pe picior de plecare. Planurile mele s-au dus de râpă. Trebuia să

plec cu Malcolm îm Kenya, dar ne-am despărțit…

- Malcolm Molyneux? Voi doi niciodată… spuse el surprins.

- Vai, Rupe, cât de naiv ești! Tu chiar n-ai ochi să vezi? Vreau să te informez că ne înțelegem perfect. Toată lumea știa, numai tu, nu. Ei bine, ne-am despărțit și numai tu știi cât de dureros este.

- Da, dar eu cu Daniella nu ne-am despărțit.

Îl privi ca pe o insectă.

- Broască râioasă ce ești, m-am despărțit de iubirea vieții mele, și tu nici nu-mi spui ceva de complezență? Ești cel mai egoist om pe care-l cunosc. Simt că-mi vine să te las baltă, Rupe.

- Te-am rugat să nu-mi mai spui Rupe. Să-ți repet? Detest să mi se spună așa.

- Bine, Rupe, zâmbi ea jucăuș. De fapt, chiar mă bucur că plec. Fug de la locul faptei, nu? zise ea terminându-și băutura. Bine, te las. Cumpără tu biletele și sună-mă când vrei să plecăm. Sunt gata oricând.

Părăsi localul lăsându-l eliberat de griji. Era un pic supărat că îi tot spunea "Rupe". Daniella n-ar fi îndrăznit. Dar Selina nu era soția lui, slavă Domnului! Instantaneu, îi veni

în minte imaginea Selinei și a lui Malcolm dezbrăcați, în pat. Se scutură înfrigurat, revenind la problema lui.

Bine că scăpase de o teroare.

Capitolul 12

- Plec la Roma, mamă, o informă el prin telefon.

- Când? întrebă mama lui cu nepăsare.

- Mâine. Te-ai răzgândit în privința tatei?

- Nu, dragă. Îl mut la sanatoriul St. Vincent. E destul de confortabil acolo.

- Dar, mamă…

- Nu are sens să mai discutăm despre asta. M-am decis. Ești norocos. Că pleci în Italia, vreau să zic.

- Dar ziceai…

- Nu, Rupert. Știu ce vrei să spui, dar nu-i așa. Nu urăsc țările străine. Tatăl tău, da ,eu, nu. Ziceam așa, să scap de gura lui.

Acoperi receptorul, dar Rupert auzi o

șoaptă ce părea vocea lui Jeni. Reveni.

- Trebuie să plec acum. Pa, Rupert.

Nu știa unde e St. Vincent, și voia să-și vadă tatăl încă o dată înainte de plecare. Fugi repede la spital să se informeze.

Nu-i plăcea spitalul. Nimeni nu-l întrebă nimic la intrare și la ieșire. Doctorii erau ocupați cu treburile lor.

Salonul tatălui său era gol. Se simți brusc trist și obosit. Singur. Părăsit. Unde era tatăl lui?

Întrebă o asistentă:

- Unde se află domnul Weston? A dispărut din salon.

- Îmi pare rău, n-am idee.

Intră într-o cameră pe care scria "personal" și întrebă:

- Poate cineva să mă informeze unde e - domnul Weston?

Într-un nor de fum de țigară, surori și doctori beau laolaltă cafele și pălăvrăgeau.

- Cine? întrebă cineva indiferent.

- Domnul Weston.

- A, era pe coridor.

- Care coridor?

- Pe scări, în jos, prima la stânga, spuse o

asistentă și-i trânti ușa în nas.

Era prea preocupat ca să mai facă un caz din asta. Coborî repede și într-adevăr, îl găsi acolo, fantomatic, așteptând.

Nu dădea semne să-l recunoască. Privea în gol, parcă venit din altă lume.

- Tată, tată, sunt eu, Rupert. Dar nu dădu nici un semn de recunoaștere. Rupert se abținu să plângă. Tatălui lui nu-i plăceau sentimentalismele. Se așeză îndurerat în genunchi și-i îmbrățișă picioarele.

- Ce naiba faci, Rupert? se auzi șocată vocea mamei lui pe coridorul gol.

Rupert se ridică rușinat.

- Chiar îl duci în locul ăla, mamă?

- Taci, Rupert. E un sanatoriu respectabil.

- Dacă n-o să-i placă?

- Prostii! Nu vezi că e o legumă?

- Poate că înțelege.

- Nu cred. Și dacă ar fi așa, ce?

- E îngrozitor ce spui, mamă.

- Bine, se întoarse ea furioasă. Atunci te rog să te ocupi tu de el. Dacă te simți în stare, ai tu grijă de el. Apoi adăugă: Ești ca tatăl tău! Nu știi decât să pretinzi. Nu faci nimic. Eu trebuie să am grijă de toate. M-am săturat. S-au dus

vremurile alea, zise ea ridicându-și mândră capul vopsit. Ai tu grijă de el? În cazul ăsta… acceptă, termină ea împingând căruciorul.

Capitolul 13

Daniella se simțea bine în compania surorii sale. Se părea că toată lumea o cunoștea pe Ariana. În magazine, pe stradă, toată lumea o saluta, îi zâmbea, exprimându-și zgomotos afecțiunea. N-o lăsă pe Daniella să-și întrebuințeze cartea de credit, răsfățând-o ea, făcându-i toate poftele. Îi cumpăra haine viu colorate, de culoarea piersicii, violet, galben pai, care i se părea că o prind foarte bine.

Daniella recunoscu diferența de stare de spirit pe care i-o dădeau noile haine. Se simțea cu adevărat liberă, descătușată. Mergea vioaie pe Via Condotti, cu brațele încărcate de plase viu colorate, strălucitoare. Nimic n-o va mai întoarce din drum. Doar gândul la Marcello o

înfiora, întristând-o.

Luară dejunul în drum spre casă. Pe terasa unui restaurant cu umbreluțe, în aerul călduț și calm al după-amiezii, mâncară o salată cu pește, băură vin roșu și râseră, simțindu-se bine.

Daniella își schimbă părerea despre Ariana. Sora ei niciodată nu o făcuse să se simtă prost, n-o acuzase și n-o jignise. Era înțelegătoare și compătimitoare. Hotărî că ceea ce crezuse despre sora ei fusese în imaginația ei.

- Credeam că o să mă învinuiești sau o să mă disprețuiești.

- Vai, Dani, cum de ți-a venit în cap așa ceva? se apără Ariana.

- Păreai mereu contra mea, la telefon.

- Eram contra lui. Te iubesc, Dani. Știam că te rănește și că-ți face numai rău. Voiam să te descotorosești de el. Făceam asta din dragoste. Acum ai făcut pasul decisiv. Ai sprijinul meu, indiferent de hotărârea pe care o iei. Chiar dacă, Doamne ferește…

- Mulțumesc, Ari. Nici nu știi cât contează pentru mine asta.

Mai băură un espresso, Ariana insistând să plătească ea consumația, și se întoarseră prin soarele dogoritor la vilă.

Copiii se întorseseră de la școală. Au stat împreună pe terasă și ascultau poveștile fetițelor.

- Vom pleca pe la opt și jumătate la restaurant. Să-ți pui rochia roșie de mătase și jacheta. E mai pretențios un pic localul ăsta, dar o să-ți placă.

Daniella era încântată. Îi plăcea noul ei stil de viață

Soarele apunea și aerul începuse să devină răcoros. Culcară fetele, spunându-le o poveste, și închiseră ușor ușa în urma lor când acestea adormiră, lăsându-le o lumină de veghe.

- Sunt ca doi îngerași, suspină Daniella.

- Sunt viața mea, Daniella. Comorile mele, recunoscu Ariana cu afecțiune în glas, și coborâră amândouă scările ținându-se de braț

Fusese o zi nemaipomenită. Era plăcut să te știi înconjurată de dragoste și afecțiune, în mijlocul familiei.

Capitolul 14

- Bună! ciripi Selina în sala de așteptare a aeroportului.

- Termină, Selina, spuse tăios Rupert. Era nervos și nu prea avea chef de glume.

- Dacă te enervez așa rău, nu văd de ce aș fi nevoită să-ți suport toanele, replică ea acră.

- Ești pur și simplu imposibilă.

- Și tu ești mai rău…

Nu-i mai răspunse, ca să nu riște o ceartă. Avea nevoie de ea în preajmă.

Selina arăta impecabil, într-un costum crem cu accesorii de piele. Avea o pălăriuță șmecherește așezată pe un ochi. Era clar că se pricepe la procedurile de îmbarcare în avion. Se uită la un monitor și-i spuse, spre disperarea

lui:

- Avionul pleacă în douăzeci de minute. Eu mă duc prin Duty Free. Ne vedem la poarta numărul 14.

Porni disperat în căutarea porții. Când după lungi căutări o găsi, Selina era deja îngrijorată.

- Ce naiba ai făcut? Uite ce mi-am luat, zise ea dându-i să miroasă un parfum. Mi se potrivește?

- Da, Selina. Uite ce e. Avem treburi serioase de rezolvat. Nu mai fi frivolă. Nu suntem în vacanță. Trebuie să-mi recuperez soția. Înțelegi?

- Și ce vrei? se alintă ea. Să mă port ca la înmormântare? Haide, Rupert, recunoaște că ești prost dispus și te descarci pe mine. Dacă o să fiu stresată, nu ți-o pot recupera pe Daniella. Oricum, de ce o vrei înapoi? Ești sigur că vrei asta?

O privi mirat.

- Bineînțeles. Categoric. Ce-ți trece prin cap?

- Am zis și eu așa. Mi-e frică să n-o faci din orgoliu masculin rănit. Și dacă ea se va întoarce, să nu constați că de fapt n-o mai iubești și să vrei să divorțezi.

- Nu știu unde vrei să ajungi. O iubesc și o

vreau înapoi, zise el nervos.

- Dacă o iubești și ea se simte nefericită cu tine, n-ar fi corect s-o lași în pace?

Conversația asta aluneca pe o pantă periculoasă și Rupert voia să-i pună capăt.

- Taci naibii din gură… spuse el gata-gata să adauge "idioato", dar se opri la timp văzându-i privirea.

- Nu sunt Daniella. Dacă îmi spui în vreun fel, plec pe loc. Mă auzi? Dacă te iubește cu adevărat, se va întoarce la tine singură, spuse ea pe un ton mai calm și, luându-și o revistă, începu s-o răsfoiască, ignorându-l.

Tăcură câteva momente, fiecare absorbit de propriile treburi. Rupert urmărea persoanele din jur, când, brusc, începu să se vaite:

- Oh, nu, Dumnezeule, ai milă!

- S-a întâmplat ceva? întrebă ea ridicându-și privirea calm din revistă.

- Nu pot să cred… Mama!

- Ce s-a întâmplat, Rupert? Te mai întreb o dată.

- Uite-o pe mama mea!

Făcându-și loc pe la poarta 14, mama lui își făcu apariția într-o dispoziție de zile mari, îmbrăcată cu niște haine excentrice. Făcu

prezentările și șocat încă de această turnură neașteptată pe care o luaseră lucrurile, se gândi că va fi o călătorie cu adevărat inedită.

Capitolul 15

- Niciodată nu s-au înțeles. Tatăl lui a fost mereu împotriva acestei legături. Asta pentru că ea era pe jumătate italiancă. Mie, personal, îmi plac italienii. Sunt exotici.

Selina se pare că se acomodase perfect cu mama lui. Stăteau amândouă și pălăvrăgeau de o bună bucată de vreme. Mama lui se instalase între ei doi. Rupert avea de discutat planul de atac, dar n-avea încotro.

- Am trăit cu tatăl lui o viață de teroare. Aproape ca sub naziști. Nici nu-ți imaginezi cum a fost. Tatăl lui nu l-a încurajat niciodată să-și facă prieteni. Nu accepta distracția.

- Asta explică multe, spuse Selina privindu-l pe sub sprâncene.

- Tot ce înseamnă distracție pentru el era echivalent cu zero. Nu era un om prea plăcut.

- Mamă! exclamă indignat Rupert. Încercă s-o oprească din tiradă. Dar după o tăcere atât de lungă, mama lui părea că nu se va mai opri.

Rupert renunță și închizând ochii, se lăsă pe spate învins. Se simțea în inferioritate și se retrase în sine. În scurt timp, pe nesimțite, adormi și avu cel mai ciudat vis.

Se vedea pe malul unei lagune, de un albastru ireal. Auzea undeva clipocitul unei ape. În spatele lui era o cascadă mică, sclipitoare. Picături argintii de apă reflectau razele de soare.

Era atât de calmă atmosfera încât își zâmbi și se întinse pe nisip.

Și cum stătea el așa, fu trezit de un râs cristalin. Din apă ieșea Selina, precum Venus, complet goală. Se îndrepta spre el și-l lua de umeri.

În secunda următoare se trezi, speriat de vocea ascuțită a mamei sale:

- … dar nu e complet irecuperabil…

Și realiză că el era subiectul discuției. Oare de cât timp îl bârfeau?

- Sunt convinsă. Altfel nu mă aflam aici, zise

Selina complet de acord.

- Taică-său i-a umplut capul de bazaconii. Se poate debarasa de ele, dar trebuie să fii insistentă.

- Mi-am dat seama de asta, aprobă ea, foarte atentă la sfaturile mamei lui.

Rupert simți cum se scufundă în moliciunea fotoliului. Îl auzi pe pilot anunțând că vor ateriza.

Deja era prea târziu pentru vreo schimbare. Coborând din avion se suiră într-un taxi, cu destinația Ariana, unde era sigur că se afla soția lui. Asta era, acum o făcuse. Și trebuia să recunoască, nu fusese cea mai bună idee.

Capitolul 16

Sala de mese din Excelsior era impresionantă. Candelabre strălucitoare, fețe de masă impecabile, tacâmuri de argint și pahare de cristal.

Patronul îi întâmpină cu respect și-i conduse la masă. Carlo făcea tot ce-i stătea în putere ca s-o facă pe Daniella să se simtă bine.

- Ești frumoasă, dragă, belissima, îi spuse el zâmbind ca un italian ce era. Dacă nu eram însurat cu Ariana, pe tine te luam, sigur.

- Italienii iubesc femeia, îi explică Ariana. Nu sunt ca englezii.

Daniella se simțea excelent. Nu-și mai amintea când avusese ultima oară ocazia să se afle într-un loc ca ăsta: discret, și luxos. Se lăsă

purtată de farmecul lui Carlo, dulceața vinului și plăcerea de a se ști frumoasă cu adevărat.

Se văzuse pentru o clipă într-o oglindă și se recunoscuse cu greu. Femeia aceea stilată nu putea fi doamna Weston din strada Lansdowne. Și nu era vorba doar de coafură și de haine. Își câștigase acel ceva, acea sclipire din ochi, culoarea obrajilor și inima ușoară.

Mâncară un platou cu diverse delicatese ornate frumos, cum nu mai avusese parte de pe vremea când era copil, în restaurantul tatălui lor. Povesteau amintiri din copilăria lor în Soho, grija tatălui lor ca nu cumva fetele lui să nimerească în vreunul din sex-shopurile din apropiere.

Soho era un amalgam interesant de lume bună și de proastă calitate.

- Era greu să nu nimerești în vreun local rău famat. Tata era îngrozit de asta și când treceam pe lângă unul, obișnuia să ne acopere ochii, ții minte, Ari?

- Sex-shopurile nu aveau voie să-și facă reclamă și noi eram cam dezamăgite.

Râdeau încântate de amintiri de mult uitate.

Daniella își roti ochii în jur și deodată îl văzu. Marcello. Stătea în fața intrării.

Inima i se opri o secundă și începu să bată nebunește. Se uită uimită la el, care în secunda următoare o fixa cu o privire inexpresivă.

Se priviră o secundă lungă și totul în jurul lor părea că dispăruse.

Marcello vorbi ceva cu patronul și spre stupoarea ei, se îndreptă spre masa lor.

- Marcello! exclamă Carlo ridicându-se în picioare și îmbrățișându-l afectuos.

Daniella era buimăcită. Își simțea inima bătând să-i spargă pieptul, gâtul uscat și stomacul strâns.

- Cred că o cunoști pe soția mea, Ariana.

- Ne-am cunoscut, zâmbi Ari întinzând mâna dreaptă pe care Marcello o sărută ceremonios.

- Și cumnata mea, Daniella.

- Încântat, spuse Marcello, spre ușurarea Daniellei.

- Te rog, ia un loc la masa noastră, zise Carlo pocnind din degete spre un ospătar. Ariana îi privea insistent.

Plutea ceva în aer. Era ceva cu Daniella și Marcello.

Știa situația lui: era necăsătorit, un afacerist de succes, perfect pentru sora ei. Se bucura că alesese acest restaurant.

- V-ați mai cunoscut?

- Într-un fel, da. Cred că sora ta a stat în același hotel cu mine. Am avut ocazia s-o întâlnesc în hol, spuse Marcello degajat și întorcându-se spre Dani, i se adresă pe un ton natural: arăți foarte bine în seara asta. Și Ariana la fel.

Fața Daniellei păli, și arătând îngrozită ușa de la intrare, murmură ceva neinteligibil.

Întorcându-se, Marcello văzu un bărbat elegant, o bătrână care arăta formidabil și o femeie stilată și arogantă.

- Rupert! exclamă Ariana, pierdută. Rupert și mama lui.

- Și Selina Wright, adăugă sufocată de emoție Daniella. Ce Dumnezeu caută ăștia tocmai aici?

Rupert îi reperă și trupa se îndreptă spre ei.

- Sper să nu iasă vreo scenă, se îngrijoră Ariana.

- Fii liniștită, șopti Carlo. Rupert! Ce plăcere!

- Domnule, masa e de patru persoane, vă rog… își flutură mâinile exasperat patronul.

Rupert se holba la soția lui.

- Ce ți-au făcut, Daniella?

- Oricum, ți se potrivește, interveni Selina. Mă prezint pentru toți, Selina Wright. Și asistați la al Treilea Război Mondial.

- Dar de ce? Suntem oameni civilizați, nu huligani, zise Carlo împăciuitor, privindu-l insistent pe Rupert.

- Bravo ție, Daniella, se băgă mama lui Rupert între ei, spre uimirea Daniellei. Era și timpul, zise ea și se așeză pe scaunul oferit de Carlo. Aruncă o privire în jur și adăugă: e foarte frumos aici. Soțul meu era un ignorant. Cum putea pretinde că străinii sunt barbari?

- Mamă, taci din gură! Daniella, în momentul ăsta vii cu mine. Ai fost o fetiță rea. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? spuse Rupert dojenitor.

- Nu așa, Rupe, șopti Selina.

- E revoltător, izbucni Daniella sărind în picioare.

- Am eu ac de cojocul tău, se repezi Rupert s-o apuce de braț.

- Nu! Te rog mult să mă scutești. Pleacă! ripostă Daniella.

- Bravo! o încurajă Selina.

- Nu te băga, spuse Rupert.

- Nu mă lua pe mine așa, se răți Selina.

- Tu ce vrei, Daniella? Important e ce dorești tu. Vreau să stăm de vorbă, interveni Marcello pe neașteptate.

"Aha! Știam eu!" își spuse Ariana.

- Rupert a bătut atâta drum pentru tine, Daniella, zise Gladys. Dar tu faci ce vrei. Părerea mea e că nu vă potriviți.

- Mamă, nu te mai băga! exclamă Rupert iritat.

- Nu-mi spune tu mie ce să fac! zise ea nervoasă.

Rupert stătea debusolat între mama lui și Selina, privindu-le uimit. Nu așa trebuia să iasă. Ce-i făceau femeile astea două? Cu ce drept îl criticau?

Daniella își reluă locul și Carlo începu să organizeze pe toată lumea. Chelnerii alergau înnebuniți, patronul privea toată scena, sperând să se termine totul cu bine pentru liniștea clienților.

- Trebuie să vorbim între patru ochi, Daniella, îi repetă Marcello.

- Rupert, când o să renunți la încăpățânare? îl certa Gladys. Tu nu vezi că nu merge? Selina e cea mai bună femeie pentru tine, dar tu nu poți înțelege.

Selina privi în jur, cu o față care spunea “Selina? Care Selina? Mai e vreo Selina pe aici? ” și izbucni într-un hohot molipsitor de râs. Toată lumea râdea, cu excepția lui Rupert care se simțea ca un imbecil.

Capitolul 17

Luna arunca raze palide peste acoperișurile Romei, făcându-le să pară poleite cu argint. Daniella vedea din fuga mașinii mărețul Colosseum în lumini și umbre, întrebându-se dacă nu cumva fantomele trecutului sălășluiau încă între ruinele antice. Ce mici păreau problemele ei în comparație cu tragediile la care fusese martor bătrânul Colosseum! Și totuși pentru ea erau probleme mari. Totul era relativ.

Marcello conducea în viteză și tăcut.

Ariana și Carlo reușiseră să devieze conversația diplomatic spre Gladys. Daniella le era recunoscătoare pentru tactul și dexteritatea cu care o făcuseră. Selina îi asigurase că prezența

lor era de încurajare, că Rupert era îngrozit de zborul cu avionul.

- Nu e prea antrenant, spusese Gladys.

- Se înverzise tot, comentase Selina, punându-l într-o situație jenantă.

Rupert nega vehement.

- N-a avut ocazia să plece prea des din țară. Tatăl lui îl speria că avioanele se pot prăbuși oricând. Ne speria că mâncarea e oribilă și că o să ne intoxicăm, și altele de genul ăsta. Toți străinii erau barbari, în concepția lui. De multe ori eram tentată să-l întreb ce părere are despre suporterii englezi de fotbal, dar niciodată n-am avut curajul, explicase Gladys.

- Dar tu ai mai fost o dată în Italia, Rupert, nu-i așa? întrebase Ariana dulce. În luna de miere parcă, îl tachinase ea.

- Douăzeci și patru de ore, amintise Daniella. După care a insistat să ne întoarcem.

- Bănuiesc ce-ai simțit. Te gândeai de ce trebuie tu să traversezi mări și țări, departe de ai tăi, în voia sorții, intervenise Ariana.

- Dacă Dumnezeu voia să zburăm, ne dădea aripi, citase Gladys ceremonios. Asta era banda pe care ne-o punea Henry când venea vorba de avioane. Pe de altă parte, tot Dumnezeu ne-a

dat bărbatul care a inventat avionul. Marconi, parcă…

- Frații Wright, o corectă Carlo politicos.

- Mă rog, ideea e că ăsta a fost primul zbor și ce pot spune e că tot drumul am avut o conversație plăcută cu Selina și n-am simțit nimic din ce mă avertizase Henry. E cu totul altă senzație decât călătoria cu autobuzul. E foarte palpitant. Am evoluat și noi de la catâri și măgari. Și gândiți-vă la Titanic! exclamase ea fluturând din genele rimelate.

- Mă simt un pic… intervenise Daniella ridicându-se de la masă.

- Te conduc acasă, zisese Marcello.

- Nu te-aș sfătui, protestase Rupert îndreptându-se grăbit spre Daniella.

- Lasă-i, Rupert, îl oprise Ariana. El are mașină.

Rupert ezitase un moment și cei doi se îndreptaseră spre ieșire.

Daniella se lăsase condusă. Se simțea ca și cum juca într-o piesă de duzină.

Înainte să părăsească asistența, Carlo încercase să rezolve amiabil situația și s-o conducă el. Ariana îl trăsese înapoi, șoptindu-i să-i lase.

Daniella se văzuse în fața faptului împlinit,

și iat-o acum tăcută în mașina lui Marcello, privind Roma scăldată în razele reci ale lunii.

Sperietura trasă în Excelsior începea încet, încet să se risipească. Umbrele nopții o relaxau și o făceau să se simtă în siguranță. Vântul îi bătea în păr și pe fața încinsă, alungându-i ultimele urme de teamă. Marcello o lăsă în pace o vreme, singură cu gândurile ei.

Când ajunseră acasă, Daniella deschise portiera repede, grăbită să coboare, dar Marcello o prinse ușor de mână.

- De ce te porți așa? Parcă aș fi un monstru, spuse el încet, făcând-o să se simtă prost.

- Dar nu vreau să… E atât de complicat totul…

- Pentru mine nu e așa de complicat, spuse el întorcându-i ușor fața spre a lui. Cred că… m-am îndrăgostit de tine. Nu, nu cred, sunt sigur! Nu mă îndoiesc! Te iubesc! Mă gândesc mereu la tine. Ești în sufletul meu și nu te mai pot scoate. Peste tot unde merg îți văd chipul drag. M-am îndrăgostit de tine în clipa în care m-am prins în curelele genții tale. În clipa în care te-am văzut, nu mi-am mai dorit altceva decât să te fac fericită.

Daniella îl privea fără suflare. Îi era frică. Îi

spunea asta pentru că fusese respins. Bărbații nu suportau să fie dați la o parte. Cel mai bun mod de a păstra un bărbat era să fugi de el. Cum putea să-l creadă, când avea o experiență așa săracă în materie de bărbați?

- Te rog, Marcello, nu insista…

- Simți ceva pentru mine? Noaptea aceea te-a mișcat în vreun fel?

- Da… da… dar, vezi tu, astă-seară, soțul meu… Nu știu. E prea curând, murmură încurcată.

Marcello îi privea fața luminată de razele lunii și fără să se gândească o sărută pasionat. Ea se lăsă purtată de valul pasiunii, pierzându-se toată în brațele lui. Încă o dată realiză că Rupert nu mai însemna nimic pentru ea. Ce diferență mare putea să fie între doi bărbați!

- Te iubesc, cara mia, mult de tot. Te voi aștepta, voi avea răbdare, dar te rog să nu mă respingi. Să nu fugi de mine.

- Nu, n-o să fac asta, promise ea.

Se uitară lung unul la altul și ea adăugă:

- Nu mă crede fraieră, dar mă simt ca acasă în brațele tale. Mi se pare că aici mi-e locul.

- Nu vezi? Suntem făcuți unul pentru celălalt. Trebuia să se întâmple. Trebuia să ne

întâlnim. În sfârșit ne-am găsit, spuse el cu o exuberanță care o sperie pe Daniella.

- Lasă-mă un timp. Dă-mi voie să mă gândesc, îl rugă ea retrăgându-se.

- Sigur că da, îi zâmbi el cald. Iartă-mă! Credeam că n-o să mi se întâmple niciodată. De asta sunt așa… Cum spui tu? Intempestiv? Merită să te aștept.

- E ceva ce mă oprește, Marcello. Nu pot fi spontană, nu mă pot dărui total.

- Și eu te vreau cu totul, mai ales inima ta, cara.

Îl îmbrățișă topindu-se în brațele lui.

- Mulțumesc, șopti ea pierzându-se în noapte.

Capitolul 18

"Iar fuge de mine. Rupert e supărat și-mi întoarce spatele", constată Selina în dimineața următoare.

Daniella se trezise devreme și își găsi sora în bucătărie cu Maria, preparând micul dejun. Pe terasa deschisă se zărea masa întinsă, gata să fie servită. Paharele erau albastru venețian și șervețelele asortate aveau un model vesel. Un bol mare cu fructe proaspete trona în mijlocul mesei.

- Ai ajuns acasă bine aseară? întrebă Ariana privindu-i fața destinsă. De fapt, se și vede că arăți odihnită, remarcă ea.

- Ba nu! răspunse Daniella înroșindu-se.

- Spune-mi tot! Îmi ești datoare. Mi-am

deschis casa soacrei tale, soțului tău și prietenei lui…

- Nu e prietena lui, protestă ea întrebându-se de ce o deranjează.

- Indiferent ce spui sau ce crezi tu, ascultă-mă bine, că ăștia doi vor fi împreună… râse sora ei.

- Mă îndoiesc…

- O să-l înhațe ea… de fapt mi se pare tare haioasă tipa.

- Sunt aici, la tine? Chiar i-ai primit? întrebă Daniella nervoasă.

- Da! replică Ariana întinzându-i un pahar mare cu suc de portocale proaspăt stors.

- Aici, în casa ta? repetă ea întrebarea încercând să-și controleze emoțiile.

- Da… Uite ce e, Dani, nu trebuie să-ți faci griji. Rupert nu te mai controlează.

- Cum să nu-mi fac griji? Ari, cred că ai luat-o razna. Nu-i corect ce faci.

- Ba e distractiv. Îmi face chiar plăcere.

- Viața mea se duce de râpă și pe tine te distrează? Cu ce te-a prostit Rupert?

- Eu m-am oferit. Au venit de la aeroport direct aici, și Maria le-a spus unde ne găsesc. N-am putut să-i las baltă așa, noaptea, într-un oraș necunoscut și mare ca Roma, să caute un

hotel.

- Cât ați mai stat?

- Cam o oră după ce ai plecat tu. Gladys era în vervă. Se cam pilise.

- Doamne! N-am văzut-o niciodată să se atingă de alcool.

Daniella simțea că se scufundă. Niciodată nu se simțise mai vulnerabilă.

Ariana o condusese pe terasă și o așeză la masă.

- Nu mai înțeleg nimic, Ari. Ea nu bea niciodată. Doamne, se duce lumea de râpă…

În jurul ei, grădina liniștită părea un paradis scăldat în razele calde ale soarelui.

- Henry, soțul ei, a avut un atac cerebral și se pare că ea l-a internat într-un sanatoriu și acum își face de cap. Are numai vorbe de ocară la adresa lui.

- Ce oribil… spuse Daniella șocată.

- Cât de rău trebuie să fi fost dacă ea are o asemenea reacție…

- Așa tată, așa fiu. Dacă aș fi rămas cu Rupert, probabil că aș fi ajuns ca ea, constată Daniella.

- Da' mie-mi place de ea. Recuperează timpul pierdut.

- Hm, mormăi Daniella cu gândul departe.

- Ne-am întors împreună astă-noapte. Am bătut la ușă și n-ai răspuns. Am presupus că ești cu cineva… răspunse Ariana insinuant.

- Nu, dormeam. Nu mi-aș fi permis să aduc pe cineva la tine în casă.

- Haide, spune-mi. Nu mă prosti în față. Îmi ascunzi ceva, insistă Ariana.

- Mi-e frică și rușine. Nu știu cum să reacționez. De asta nu-ți spun.

- Se pare că totul merge bine, nu? zise ea trăgându-și un scaun mai aproape de sora ei. Hai, Dani, nu te teme. Spune-i surorii tale mai mari ce se întâmplă.

Daniella se văzu nevoită să-i povestească tot Arianei, începând cu sosirea la Roma.

- Cred că a venit Carlo, o întrerupse Ariana la un moment dat. Hai, continuă…

Daniella îi relată totul fără să omită nici un amănunt.

- Spune că mă iubește, Ari. Pare sincer, dar dacă mă înșel? Era trist când l-am dat afară…

- Chiar ai făcut asta? De ce? Ce-a fost în mintea ta?

- Mi-era frică. Simțeam că am făcut o nedreptate. Că l-am înșelat pe Rupert. Și, nu știu, aveam senzația că m-am vândut ieftin.

- Nu-i adevărat! Dani, Marcello e un om deosebit. Bun, sincer, și dacă mă întrebi pe mine, bag mâna în foc că e îndrăgostit lulea de tine. Trebuie să înveți să ai încredere în oameni. Să începi să-ți asumi riscuri.

Vorbiră până apăru Selina cu o veste care le uimi. Rupert plecase dis-de-dimineață, cu un taxi, la aeroport.

- A plecat? Ești sigură? întrebă ușurată Daniella.

- Nu e nimeni în camera lui. A plecat fără să-și ia măcar rămas bun. Cum de l-ai suportat atâția ani? o întrebă Selina privind-o atentă și adăugă, aruncând o privire în jur: E absolut superb aici. Și tu, Ariana, ești o fată formidabilă. Ne-ai primit în casa ta, așa, pe încredere.

- Rupert nu mi-e chiar necunoscut, zâmbi Ariana. Pe mama lui am mai văzut-o de două ori până acum și de fiecare dată mi-a lăsat altă impresie. Doar pe tine te-am văzut ieri pentru prima oară. Și ești binevenită aici. Mai ales dacă reușești să ne scapi de Rupert.

- Dacă Daniella e sigură că nu mai are nici o treabă cu el…

- Categoric, întări Daniella. Mă întreb însă, ce-ai găsit la el?!

- Mi-ar plăcea să-l pot schimba, spuse Selina.

- Nu cred că vorbești serios.

- Crezi ce vrei. Problema e că tu l-ai lăsat să te calce în picioare. Cu mine nu-i merge. L-am avut la degetul mic de nenumărate ori. Acum e tare derutat de tot ce i se întâmplă. Tu, persoana în care credea cel mai mult, l-ai lăsat baltă, mama lui e cu totul altă persoană; e foarte derutat. O să-l scutur eu bine. Știu cum să-l iau.

- Bravo ție! exclamă Gladys făcându-și apariția. Doamne, ce ametită sunt! Dar mă bucur. Sunt fericită. A fost cea mai frumoasă seară din viața mea! Bestială, cum spun tinerii din ziua de azi.

- Soacra ta a flirtat scandalos cu un chelner tânăr, îi spuse Ariana.

- Am avut tupeu! se mândri Gladys. Dar vreau o aspirină, râse ea încântată.

Și toate lumea o privi zâmbind mulțumită.

Capitolul 19

Camera era înaltă, cu oglinzi multe și tablouri vechi pe pereți. Mobila era stil Empire. Cu toată căldura de afară, focul ardea în șemineu.

O doamnă mărunțică, cu un șirag de perle roz în jurul gâtului și un costum Chanel perfect croit pe trupul ei micuț, stătea cu privirea ațintită în focul ce ardea mocnit.

Fiul ei neprețuit se îndrăgostise de o femeie. Și nu orice femeie. Una măritată. O englezoaică. Avea și sânge italian, dar nu pur. Fiică de comercianți. Nu era din clasa lor socială. Katerina Vestori decisese că Bella era suficientă pentru nevoile fiului ei. Și spera ca situația să nu se schimbe.

Mereu fuseseră apropiați, dar spre dezamăgirea ei, Marcello nu fusese niciodată un afacerist înnăscut. Cel puțin pe partea administrativă. Era într-adevăr un bun manager. Soțul fiicei ei Antonella, Christiano, era strălucit. Mai capabil decât Marcello să conducă afacerea familiei.

Nu, fiul ei era un vânzător bun și atât. Dacă îi dădea un post de conducere, afacerea se ducea de râpă. Îi părea rău dar nu avea ce face. Katerina Vestori era o femeie realistă.

Marcello era un bărbat deosebit. Până acum nu o supărase cu nimic. Fusese fiul pe care orice mamă și l-ar fi dorit.

Se pare însă că lucrurile se cam schimbaseră. Și doamna Vestori se văzu nevoită să apeleze la Bella.

Curtezana veni urgent la Pisa, cu avionul personal al familiei, direct la casa din Via Della Spada.

Casa avea ziduri înalte și o curte generoasă o înconjura, izolând-o. Kalo, șoferul, sună de pe mobil anunțând că au sosit.

Katerinei îi părea rău că-i va frânge inima bietei fete. Nu avea nimic personal cu Daniella. Părea o fată de treabă. Dar era măritată. Într-o

familie de catolici, acest lucru era de neconceput. Marcello nu se putea însura cu o femeie divorțată, indiferent de ce făcuse familia Grimaldi. Familia aceea de Monaco manipulase scandalos Sfânta Biserică Romano-Catolică. Katerina își scutură capul dezgustată. Așa se întâmplă când lăsai staruri străine, de film, să se amestece în familiile cu tradiție. Nu, această Daniella Weston nu va fi acceptată.

Cineva ciocăni în ușă și Angelica, bătrâna ei servitoare, intră aducând o tavă de argint cu un serviciu de porțelan în care se servea ceaiul. Stomacul nu-i mai accepta cafeaua.

- Pune-le aici, Angelica, ordonă ea inutil. Bătrâna știa foarte bine unde trebuiau puse. Făcuse acest lucru de ani de zile. Mai precis de treizeci de ani.

- S-o inviți pe… doamna sus când ajunge.

Îi convenea că ginerele său era mâna dreaptă în afacerea familiei. Se infiltrase bine în piața pantofilor moderni. Dacă își depășea limitele se putea debarasa de el urgent. Christiano nu era un Vestori. Cu Marcello era altă poveste.

Într-un fel era mulțumită că Marcello nu era un bun afacerist. Astfel se putea bucura mai

mult de prezența lui.

Bella era o amantă discretă și cum aceasta nu avea alte pretenții din partea lui Marcello, Katerina se declara mulțumită.

Antonella îi dăruise deja doi nepoți: Leonardo și Donato.

Îi convenea cum se aranjaseră lucrurile. Marcello o însoțea la operă și cinau des împreună. Locuiau într-o casă în Florența și avea mereu senzația liniștitoare că el este undeva, acolo, în apropierea ei, în caz de nevoie. Marcello era compania perfectă pentru ea, amuzând-o, făcând-o să se simtă bine.

Bella își făcu apariția.

- Buona sera, signora. Come sta? o salută ea.

- Bine, grazie. Cât de bine se poate simți o femeie la vârsta mea.

- Dar arătați formidabil. Nimeni nu v-ar crede că sunteți bunică.

Era modest îmbrăcată. Își alesese special niște haine mai sobre pentru întâlnirea asta.

- Te-am chemat pentru o problemă mai delicată, începu Katerina.

- Da, signora. Orice mi-ați spune, vă asigur de discreția mea totală.

- Nu are sens să ne ascundem după deget.

Cunosc relația dumitale cu fiul meu.

- Signora, vă spun…

- Taci, te rog. Nu sunt oarbă. Știu că ești o femeie plină de tact. Am fost informată de simțul tău diplomatic, spuse ea privind-o critic.

Era frumoasă, într-adevăr, voluptuoasă și plină de nuri. Pielea ei de piersică incita la mângâieri. Corpul ei, cu rotunjiri perfecte, cerea îmbrățișări. Katerina o privi cu regret. Erau vremuri când și ea fusese frumoasă, proaspătă și dorită.

- După cum am mai spus, situația este delicată. Am aflat că fiul meu s-a încurcat cu o englezoaică măritată.

Știa ce o să urmeze și ideea o dezgusta. Cum putea să apeleze la o amantă ca să-l facă pe fiul ei să scape de femeia aceea nevinovată? În lumea lor nu existau scrupule în atingerea unui scop.

- Suntem o familie catolică, cu tradiție. Nu-mi permit să-l las pe fiul meu să-și facă de cap cu o femeie măritată și să risc s-o ia de nevastă. Va trebui să-i găsesc o italiancă drăguță, catolică, preferabil din Florența. Vreau să te duci la Positano, unde am auzit că sunt ei doi acum, și să pui capăt acestei legături. Kalo te va duce la

Napoli și voi avea eu grijă de alte cheltuieli.

Bella era lacomă. Îi sclipiră imediat ochii la auzul propunerii. Toată viața suferise din cauza lipsei banilor, și nu se mai sătura să strângă, de unde se oferea ocazia. Încercă să mai facă o conversație de complezență, dar doamna Vestori părea nerăbdătoare să scape de prezența ei.

Așa că o lăsă pe bătrâna doamnă scufundată mai departe în gândurile ei, pornind la îndeplinirea misiunii.

Capitolul 20

Rupert era nervos nevoie mare. Ale naibii femei! Se aliaseră toate împotriva lui, râseseră de el, îl făcuseră să se simtă prost, condamnându-i faptele, spunându-i cum să se poarte și ce să facă. Nu era drept! Ce să se mai facă acum când singurul aliat, tatăl lui, era internat într-un sanatoriu? Se simțea neajutorat și furios.

Se duse într-un suflet la aeroport, se urcă în primul avion de Londra, mult mai familiarizat cu formalitățile, și ajunse acasă. Ce mai casă! Rece, prăfuită și impersonală. Era lipsită de confort, mâncare, companie. Toate acestea îi erau de obicei asigurate de tatăl lui și apoi de femeia lui în care crezuse total. Stătea în living neajutorat, simțind că-i vine să plângă de urât.

De ce i se întâmpla tocmai lui asta? Unde greșise? Tremura stând acolo, în mizerie și întuneric.

Părăsi locuința plecând să cumpere niște pâine, brânză, vin roșu și cafea.

Pe stradă remarcă un grup de arăboaice acoperite până peste cap, cu zeci de sacoșe în mâini, cu privirea în pământ. Iată cum trebuia să arate o femeie! Jumătate din populația globului credea că locul femeii era la cratiță, că bărbatul e stăpânul ei. Totuși, de ce Selina Wright nu-i ieșea din minte? Își reveni un pic după ce mâncă bunătățile și sorbi o gură de cafea tare. Întrebarea, însă, îl chinuia: unde greșise?

Gândindu-se mai bine, se pare că cei mai vinovați fuseseră el și tatăl său. De fapt cel mai vinovat fusese tatăl lui. Îl idolatrizase, crezuse tot ce-i spusese, dar greșise atât de tare! Era clar că nimeni nu era de acord cu concepțiile tatălui său. Și dacă doi oameni îți spun că ești beat, te duci și te culci.

Cel mai mare șoc l-a avut când a constatat că mama lui fusese nefericită alături de tatăl lui. Toată viața crezuse că sunt familia perfectă. Mama lui era mereu zâmbitoare, muncitoare,

serviabilă. Gătea, spăla, făcea curat, călca. Tatăl lui mereu îi spunea "Nu e nimic mai plăcut decât să-ți vezi soția trebăluind pentru tine și familie, nu-i așa Gladys? ". Și ea mereu îi răspundea: "Așa e, dragule! "

De unde să bănuiască măcar, că mințea? Nici acum nu-și revenise. Probabil că nu voia să aibă grijă de el, așa bolnav cum era, și inventase toată povestea cu nefericirea.

Rupert se uită un pic la televizor înainte să se bage în pat, privind cu alți ochi remarcile Selinei și ale mamei lui și dându-le dreptate.

Se vede că pentru a putea să-și clădească o relație fericită va trebui să se schimbe radical. Adică să facă pe dos de cum făcuse el o viață întreagă. Și toate celelalte persoane îl disprețuiau pentru asta. Se întreba cum fusese atât de orb să nu vadă că greșise enorm prin comportamentul lui. Adormi curând și avu un coșmar teribil.

Se trezi ud leoarcă, din cauza telefonului care suna imperios și insistent. Încurcându-se în cearșafuri, se grăbi să răspundă.

- Bună, Rupe, se auzi în receptor glasul cristalin al Selinei.

- Bună, mormăi el. Unde ești?

- La Roma, deșteptule. Sunt cu cumnata ta. De ce naiba m-ai lăsat baltă? zise ea furioasă.

- Păi…

- Taci! Nu ține cu mine! M-ai implorat să vin cu tine până în Italia și acum…?

- Tot erai pe picior de plecare…

- Să nu mă iei pe mine așa! M-ai lăsat baltă la capătul pământului, pe umerii bietei tale cumnate.

- Ariana nu e la capătul pământului…

- Nu mă întrerupe! Unde-ți sunt manierele? Pentru mine este chiar la capătul pământului, și ești așa de egoist încât ai uitat că nu am bani. Las' că ne reglăm noi conturile acasă.

- …

- Nici să nu te aud! Sunt printre străini și pentru informarea ta, Daniella a plecat cu Marcello la Napoli… sau Positano.

- Positano, șopti el pierdut… Nu! Nu cred! N-ar putea să-mi facă așa ceva.

- Ba chiar acolo! Și mi-a zis să-ți spun că să nu-ți treacă prin cap să te duci după ea. Mi-a zis să-ți transmit că îl iubește la nebunie pe Marcello și să n-o mai cauți.

- Imposibil! Abia s-au cunoscut.

- Rupert, mă dezamăgești! Cât timp i-a luat

lui Romeo? Nu vezi? Daniella era ca o pasăre în colivie. A scăpat și și-a luat zborul definitiv de lângă tine.

Tăcea.

- Rupert? Mai ești pe fir? Ai amuțit?

- Nu, nu… Cred că ai dreptate.

- Repetă, te rog!

- Spun că ai dreptate.

- Cred că am surzit! Așa că ascultă-mă stăpâne, zise ea sarcastic. Spune-mi ce să fac în continuare, pentru că am impresia că am eșuat. Nu că ți-aș fi promis ceva… Dar cred că lucrurile s-au așezat în matca lor.

- Da, cred că da.

- Rupe, ce tot mormăi acolo?

- Am spus că da, zise el înfrânt.

- Bine, atunci asta e! O să-mi fac bagajele și mă întorc la Londra.

- Nu! Stai un pic. Am o idee mai bună. E groaznic aici. De ce nu rămâi acolo? Ești în vacanță doar. Voi veni și eu în curând.

- Se cam încinge atmosfera aici.

- Mergem în sud. O căutăm pe Daniella…

- Nu!

- … și apoi plecăm în altă parte.

- Ești sigur…?

- Nu vreau s-o văd. Nu neapărat.

- Bine, te aștept, spuse ea păstrând un moment de tăcere. Domnule Rupe, te-ai schimbat! Două zboruri și un weekend și … izbucni ea victorioasă.

- Selina? Dar o să mă ajuți…?

- Știu la ce te referi… Acum însă sunt prea fericită! Da, Rupe, te voi face bărbat în adevăratul sens al cuvântului.

Capitolul 21

Ariana mângâia capul blond al Carlei, aranjându-i cârlionții rebeli. Stăteau acasă și priveau de pe terasă cum seara se așterne peste oraș. Ariana și Selina beau împreună o cafea.

- Și tipul ăsta, Marcello, e de treabă? întrebă Selina privindu-și gazda care-și ținea în brațe fetițele.

Paola îi mângâia părul mamei sale la fel cum o vedea pe aceasta că-i face Carlei. Era ceva trist în imaginea asta: fetița copiindu-și mama.

Stătură multă vreme în tăcere, când Selina observă o scenă neplăcută: Ariana, vizibil enervată, îndepărtă violent mâna fetiței din părul ei. Aceasta era gata-gata să plângă. O împinse pe Carla din brațele ei, răsturnând-o

pe podea. Începu o mică luptă crâncenă pe podea, pentru favorurile mamei.

- Opriți-vă! Terminați odată! strigă Ariana la ele și instantaneu cele două începură să plângă.

- În camera voastră, imediat! Maria! Unde ești? Ia-le de aici! Au fost obraznice! Să nu le mai văd!

După ce se calmară spiritele, Ariana spuse:

- Întrebai de Marcello? Ei bine, e un bărbat minunat. Daniella nu putea nimeri unul mai bun. Blând, neînsurat…

- De ce?

- Nu e homosexual, dacă te gândești…

- Cine poate ști?

- Are o amantă de ani de zile. Toată lumea știe.

- Și Daniella?

- Doamne ferește, nu! sări Ariana ca arsă.

- Mă întreb cum de a scăpat, un bărbat cu atâtea calități, de însurătoare?

- Și la ce-ți folosește? O mie de întrebări și nici un răspuns. Oricum Selina e mult diferită de tine. Ea nu analizează ca tine. E pur și simplu îndrăgostită la nebunie de el și îi ajunge. Părerea mea e că și cu Marcello se întâmplă același lucru.

- Asta e grozav! De ce zici că Daniella nu e ca mine? Sunt așa de dificilă?

- Deci îți pasă ce crede lumea de tine! râse Ariana. Nu că ești dificilă, ci pretinzi că ești.

- Chiar sunt!

- Nu, draga mea, nu ești. Ești plină de încredere în tine, incisivă, știi ce vrei, și nu ți-e frică de consecințe. Asta nu înseamnă că ești dificilă. Dacă ai fi, nu mi-ai pune atâtea întrebări, nu ți-ar păsa. În altă ordine de idei, de ce nu te-ai măritat până acum?

- Presupun că din cauza atitudinii mele față de bărbați. Îi urăsc și-i iubesc totodată. Mi se par atât de proști!

- Chiar sunt! Dar niște proști atât de dulci. Nu poți să-i învinuiești din cauza asta.

- Eu se pare că pot, zâmbi Selina.

- Și avem nevoie de ei. Cel puțin eu am nevoie de Carlo. Nu ca Rupert cu Daniella.

- Bărbații fac războaie. Sunt violenți. Uită-te la meciurile de fotbal…

- Prefer să nu… Și râseră amândouă.

- Vezi tu vreo femeie să poarte război? Suntem conciliante, discutăm, căutăm soluții. Nu pretind că suntem niște sfinte. Și femeile pot fi josnice, răzbunătoare, primitive. Dar n-o

să vezi vreo femeie că poartă vreun război, ocupând teritorii, subjugând, făcând genocid.

- Bine, bine, o întrerupse Ariana. Dar uneori sunt nevoiți s-o facă, pentru o cauză bună.

- Nu! Trebuie să fie în stare să discute!

- Nu te înțeleg de ce dintre toți bărbații din lume l-ai ales tocmai pe Rupert Weston?

- De ce crezi că l-am ales?

- Selina, e evident!

- Nu am nici cea mai vagă idee… Poate pentru că e întruchiparea a tot ce urăsc mai mult la un bărbat. Arogant, misogin, încăpățânat. Și cred că-l pot schimba.

- Te incită.

- Oricum, mi se pare că un pic s-a mai schimbat…

- Crezi că o să reușești?

- Nu știu, Ariana. Dar nu poate fi vorba de ceva din interior, care ține de natura lui. E de fațadă. Cred că sub comportamentul ăsta se ascunde un băiețel speriat. Știu că nu crezi în femeile care vor să schimbe bărbații. Dar acum pornesc de pe un fond de nesiguranță alimentat de evenimentele din viața lui. Îți spun eu că n-ar fi venit aici dacă tatăl lui era sănătos.

- Și metamorfoza mamei lui l-a speriat,

adăugă Ariana.

- Și faptul că a găsit-o pe Daniella în brațele unui necunoscut. Când am plecat din Londra tocmai pierduse un proces important.

- Un adevărat tablou de evenimente bune să-i zdruncine încrederea în sine, remarcă Ariana.

- Omul ăsta e tocmai bun să fie modelat de mâinile mele.

- Nu sunt prea fericită de prezența lui aici. A făcut-o să sufere mult pe sora mea.

- Nu-ți face griji. Cum vine, închiriem o mașină și plecăm în sud. Plecăm în căutarea Daniellei. Apropo, unde e, ca să n-o căutăm degeaba?

- La Positano, în hotelul prietenului tatălui meu. Acolo unde și-a făcut luna de miere.

- Oh! E înțeleaptă alegerea?

- Se pare că n-o mai deranjează ideea.

- Bine. Mâine o să plecăm într-acolo. Să vezi că după ce ne întoarcem n-o să-l mai recunoști.

- Merită, Selina?

- Bag mâna în foc!

Capitolul 22

Gladys, în unul dintre momentele de luciditate, verifică conturile și constată că era o femeie bogată. Soțul ei fusese econom și prevăzător cu banii, și de-a lungul anilor, adunase o mică avere de a cărei existență Gladys nu știa. Se asigură că Henry nu duce lipsă de nimic, că e supravegheat non-stop. De acum putea cheltui liniștită cât dorea, putea duce o viață cu adevărat luxoasă.

Gândul la soțul ei rămânea însă undeva, prezent în mintea sa. Undeva, auzea o voce slabă care-i spunea: "Știi că mă faci să sufăr. M-ai umilit, m-ai ridiculizat, niciodată nu mi-ai respectat părerea. Toți anii ăștia ți-ai bătut joc de mine în modul cel mai josnic. Slavă

Domnului că Rupert a fost să fie băiat. Erai ca un comandant nazist. Credeai că sunt o idioată! Tu ai fost idiotul, nu eu. Și rău, rău,rău! ". Încerca să și-l scoată din minte prin diverse activități. Pălăvrăgea, mânca, asculta muzică.

Vorbise cu avocați și doctori și-l declarase legal pe Henry iresponsabil. Acum avea dreptul să semneze cecuri, lucru pe care nu-l făcuse de ani de zile și nici nu mai sperase că-l va face vreodată. Asta e! Cât dai, atâta primești.

Se bucurase când Daniella și Marcello plecaseră în sud. Daniella avea o nouă garderobă, coafură nouă și, la fel ca ea, făcea ce-i poftea inima, fără să ceară acordul nimănui.

Gladys își făcuse o garderobă întreagă semnată Chistian Lacroix, preferând stilul lui strălucitor celui sobru al lui Armani.

- Plec la Capri, o anunță ea pe Ariana. Și se îmbrățișară afectuos, mulțumindu-i pentru primirea pe care aceasta i-o făcuse

- Rupert știe? întrebă Ariana.

- Nu cred, răspunse Gladys indiferentă.

- Nu crezi că ar fi mai bine să-l anunți?

- Sunt sigură că nu-l interesează. Mi-e cam jenă de el. Dacă vrei spune-i tu. Te pup, Selina, și-ți doresc tot norocul din lume. Te-ai înhămat

la o muncă grea.

Și plecă, lăsându-le uimite și încântate pe cele două femei.

- Sper că știe ce face, remarcă Ariana.

- Am încredere în Gladys. Săraca, vrea să recupereze timpul pierdut.

- Hai să bem ceva, Selina. Carlo nu-i acasă și fetele dorm de mult.

Intrară în bucătărie unde Ariana destupă o sticlă de vin și se apucă să gătească niște paste.

- Ești fericită cu Carlo?

- Am avut și noi urcușuri și coborâșuri. Toți trec prin asta, dar ne-am descurcat.

- Dar ți-a creat vreodată probleme?

- Era o secretară, Gina. Grecoaică. Drăguță, cu ochi frumoși, adorabilă. Știu că au avut o legătură, dar n-a fost ceva serios. L-aș fi părăsit, dar erau copiii. Mă bucur că n-am făcut-o. Experiența te apropie. Micile frecușuri și crizele trecătoare, nu marile certuri. E parte din mine. M-am obișnuit cu el. Mi-e prieten și iubit.

- Ce drăguț!

- Sexul e o mică parte din relația noastră. Am crescut împreună. Avem amintiri. Astea nu le poți ignora. Îmi pare tare rău de Daniella și Rupert. Mereu vor avea ceva în comun.

- Într-un fel nu-i așa. Rupert nu s-a dăruit. Voi ați împărțit totul. El nu. Poate doar cu tatăl său.

- Era un fel de relație profesor-elev, remarcă Ariana întinzându-i o farfurie cu spaghetti. Acum, tu, îl iubești pe Rupert?

- Doamne, nu!

- Atunci de ce…?

- Mă cunosc bine, Ariana. Sunt egoistă și îmi ajung mie însămi. Îmi doresc doar un bărbat în viața mea și Rupert e disponibil. Ți-am mai spus, aș vrea să-l schimb. De asta și sunt aici.

- Nu seamănă un pic cu ce i-a făcut el Daniellei? întrebă Ariana.

- Și ce? Îi strică puțin din propriul tratament? Oricum, eu vreau să-l învăț lucruri bune. Să-i deschid ochii. Nu te îngrijora. Știu bine ce fac. Te scap de el cum ajunge.

Și Selina se ținu de cuvânt. Nici nu ajunse bine Rupert în casa cumnatei sale, că Selina îl înhăță și porniră amândoi la drum cu Fiatul închiriat. Nu se opriră decât la Sorrento, la Grand Hotel.

Capitolul 23

Drumul spre Positano mergea de-a lungul coastei. Marea arunca sclipiri argintii sub soarele dogoritor. Peste tot se vedeau acoperișuri roz de case micuțe, măslini, palmieri și eucalipți. Panorama de la balconul hotelului îi tăia respirația Daniellei. Respira cu nesaț aerul sărat și miresmele exotice. Se simțea relaxată, încântată, liniștită, departe de lume.

Marcello veni pe balcon și punându-și brațele în jurul ei îi spuse:

- Trebuie să vorbim ceva.

Ea imediat se gândi: "Doamne, nu! Știam că e prea frumos ca să fie adevărat. O să-mi spună ceva îngrozitor. O fi însurat. Nu mă iubește cu

adevărat".

- Nu, Marcello, nu-mi spune ceva care să-mi strice bucuria. Te rog. Prefer să nu știu.

- Trebuie.

Bella era acolo și Marcello aflase de prezența ei. Nu putea să evite o întâlnire neașteptată. Daniella era foarte sensibilă la orice și nu știa care putea fi reacția ei.

Primul impuls a fost să arunce totul în mașină, să-i spună că vrea să meargă în altă parte. Dar ea și-ar fi dat seama că ceva era în neregulă. Nu era proastă și el nu voia s-o mintă și s-o dezamăgească.

Locul ăsta era ceva special pentru ea. Și dacă ea fusese de acord să vină aici, el n-o mai putea întoarce din drum. Singura soluție era să-și ia inima-n dinți și să-i mărturisească tot.

Daniella era așa de inocentă încât el nu știa care-i va fi reacția. Și nu suporta să o piardă.

- Nu, te rog, nu-mi strica fericirea, spuse ea rugător.

- O să încerc, Dani. Dar trebuie să fiu cinstit cu tine.

- Ba nu!

Dar era prea târziu ca ea să dea înapoi. Se decisese să-i spună și o va face.

- Ascultă-mă. Îți amintești femeia pe care am văzut-o aseară în pizzerie?

- Creatura aceea voluptuoasă? Doamne! E soția ta!

Într-adevăr, fusese uimită aseară de frumusețea unei femei care stătea la două mese distanță de ei, cu un bărbat mult mai în vârstă. Toată lumea părea că o remarcase. Daniella îi atrăsese lui Marcello atenția asupra ei, dar acesta nu păruse impresionat, ci mai degrabă uimit.

- E soția ta! Știam eu că e prea frumos ca să fie adevărat! spusese ea sufocată de panică.

- Nu, nu, nu, Daniella, ascultă-mă. Ți-am spus doar că nu sunt însurat. Nu te-aș fi mințit așa. A fost… cum să-ți spun…? amanta mea. Doamne, suna așa de… Mulți ani… Cât de greu îi era să-i explice că fiecare om are nevoile lui.

- Adică pentru sex?

Daniella îl privea cu niște ochi… Simțea că intră în pământ de rușine.

- Da.

- Și ce? întrebă ea râzând. Deci n-ai mințit când mi-ai spus că nu i-ai zis nici unei femei că o iubești?!

- Niciodată, spuse Marcello sărutându-i mâna. Vino aici, zise el trăgând-o în brațele lui protectoare. Iubito, doar pe tine te iubesc. Când o să mă înțelegi?

Așa îi văzu Bella când privi în sus, spre balconul lor. Simți o durere ascuțită în inimă. Pentru o clipă uită de partenerul ei cu care stătea la masă, pe terasa hotelului.

Cecul pe care-l primise era fabulos. Nu promisese rezultate. I-o va coace ea bătrânei! O credea proastă? Știa ce fusese în mintea bătrânei! Dacă Daniella, fata aceea adorabilă pe care Marcello o ținea în brațe atât de protector, n-ar fi fost măritată, dacă era o bună catolică, virgină, Katerina Vestori tot ar fi apelat la ea. Scuzele astea nu țineau la Bella!

Bătrâna dorea control total asupra fiului său și Bella nu era un pericol. O putea îndepărta oricând i s-ar fi părut că devine o amenințare pentru suveranitatea ei.

Bella îi acceptase jocul. Știa că nu-l va avea niciodată pe Marcello cu totul. Îl iubea prea mult ca să-i vrea răul. Renunțase la egoismul ei, din dragoste, pentru fericirea lui. De aceea îl eliberase.

Oricum îl pierduse. Dacă punea capăt idilei,

deși se îndoia serios de asta, l-ar fi pierdut definitiv. Marcello ar fi urât-o Îl știa suficient de bine ca să realizeze acest lucru elementar.

Katerina nu-și pusese problema asta. Ea îl dorea liber, doar pentru ea. Și nici măcar Katerina nu-l va mai întoarce din drumul pe care el și-l alesese.

Bella își zâmbi. Măcar se alesese cu ceva din toată povestea. Îl va avertiza pe Marcello și singura care va avea de pierdut va fi bătrâna zgripțuroaică.

Capitolul 24

Cerul era plin de puzderie de stele sclipitoare. Stăteau pe terasa hotelului, bucurându-se de o seară încântătoare și de aroma unui cocteil exotic.

- Asta nu e fosta ta amantă? întrebă Daniella liniștită.

Bella își făcuse apariția ca o divă, la brațul unui om în vârstă. Mergea mândră, sigură pe ea, de impresia puternică pe care o lăsa bărbaților.

- Ba da, spuse Marcello. Ea e Bella.

O privi îngrijorat pe Daniella care nu schiță nici un gest. Era obișnuită să-și ascundă sentimentele. Îi zâmbi cald, disimulându-și neliniștea, lipsa de încredere. Dacă își arăta

sentimentele, Marcello ar fi avut avantaj asupra ei și ea nu voia să facă aceeași greșeală de două ori. Nu mai voia să fie victimă.

Încerca să învețe să aibă încredere în el. Trebuia să-i devină parteneră egală.

Era greu, dar se descurcă. Spre surprinderea lor, Bella se îndreptă direct spre ei. Purta o rochie albă de mătase cu bordură aurie, în stil grecesc. Îi contura perfect corpul ferm și bronzat. Cum o putea prefera pe ea în locul acestei zeițe? se întrebă Daniella.

- Marcello, ce plăcere să te văd! Tu trebuie să fii Daniella, spuse Bella întorcându-se brusc. Cât de dulce ești! Nimic din ce am auzit nu poate fi adevărat!

Ce auzise? De la cine?

- Generalul Raphael Donizetti. Acesta este Marcello Vestori, un vechi prieten. Și doamna este Daniella Weston. Ne putem alătura un moment? Mergeam să cinăm la Antonio, dar v-am zărit și m-am gândit să vă salut, spuse ea zâmbind magnific și așezându-se elegant. Voi bea și eu ceva. Drumul de la hotel a fost epuizant, spuse ea cu un ton languros.

- Ce-ai auzit tu despre Daniella? întrebă atent Marcello.

- … A, mama ta… începu Bella evaziv.

- Mama? întrebă el uluit. Mama mă spionează?

- Probabil. Nu vrea să te piardă. Nu te agita, i-a scăpat din vedere că ai crescut.

- Mama mă spionează! repetă Marcello nereușind să-și revină.

- Nu-ți fie teamă…

- Nu mi-e teamă, sunt furios!

- Nu trebuie. E o femeie bătrână și speriată. Nu-i sta în cale o perioadă, până divorțează Daniella. Duceți-vă la Las Vegas sau în Scoția și căsătoriți-vă fără să știe. În timp, lucrurile se vor rezolva.

- Te-a pus să vii aici? Să ne despărți?

- Da. Dar n-o urî. Știi doar că e un pic cam posesivă.

- Nu, nu. A întrecut măsura.

Daniella nici nu se gândise la familia lui Marcello. Și iată că dintr-o dată apăreau o amantă și o mamă care era împotriva ei. Dar era clar că Bella e de partea lor. Nu trebuia să se sperie.

- Du-o în Anglia. Deschideți un magazin Vestori. Cumnatul tău, mai ales, va fi încântat. Te va ajuta chiar.

Marcello o privi recunoscător.

- Ca de obicei, Bella, tu vii cu ideile cele mai inteligente. Ești o femeie deșteaptă. E într-adevăr un plan bun. Nu chiar perfect, dar realizabil, râse el.

Mama lui intrase în panică. Cunoștea semnele. Trebuia s-o evite. Se va muta la Londra. Va discuta cu cumnatul său, Christiano, și îi va spune planul gândit de Bella. Christiano se va bucura să scape de competiția cu el. Nu că ar fi existat cu adevărat, dar prezența lui acolo reprezenta o permanentă amenințare.

Îi luă mâna Bellei într-o strânsoare prietenoasă și-i spuse cald:

- Îți mulțumesc.

Ea știa că relația lor abia acum se sfârșise definitiv. Se ridică zâmbindu-i cu lacrimi în ochi și se evaporă cum apăruse, într-un nor de parfum și senzualitate.

Capitolul 25

Rupert se schimbase radical și, spre surprinderea lui, constată că îi plăcea chiar foarte mult noua lui personalitate. Se simțea mult mai bine știind că nu trebuie să aibă întotdeauna dreptate. Îi convenea să nu aibă mereu ultimul cuvânt și să nu fie obligat să ia el toate deciziile. Așa fusese educat de tatăl său. Caracterul lui nu era astfel construit.

Nu-l învinuia pe tatăl său de asta. Acesta crezuse că face un lucru bun. Rupert mai avea încă grijă de el. Influența lui formidabilă nu pierise în totalitate.

Rupert își promise că dacă va avea copii, îi va învăța că orice ființă umană e la fel de importantă.

Îi mărturisi asta Selinei în timp ce stăteau amândoi în pat, în Sorrento, după ce făcuseră dragoste.

Selina îl uimise ca întotdeauna. Când făcea dragoste cu Daniella, îi cerea să tacă, să fie maleabilă. Selina îi schimbase vederile despre ce înseamnă a face dragoste. Avea inițiativă, îl provoca, îl supunea.

Uimit de experiența pe care tocmai o încercase și amintindu-și de sfaturile tatălui său, spuse:

- Dacă voi avea copii, îi voi învăța că toți oamenii sunt egali.

- Ți-ai ieșit din fire? râse Selina. Ei bine, e alegerea ta. Dar dacă te gândești să ți-i nasc eu, ai greșit adresa.

- M-am gândit un pic la asta, recunosc, spuse el înroșindu-se. Dar nu știu dacă pot… Daniella spunea că…

- Nu te îngrijora. Dar de ce zici că vrei să te însori cu mine? M-am purtat cu tine ca naiba.

- Nu cred. Ai făcut-o din dragoste. Altă cale nu era. Îmi dau și eu seama. Și pe de altă parte, nu-mi place singurătatea.

- Nu-ți place să fii singur, fără sclavi.

- Nu, Selina, fără companie, nu fără sclavi.

Am nevoie de tine, de compania ta, nu mi-e rușine să recunosc. Știu că inițial îi simțeam lipsa Daniellei, grijii pe care o avea față de toate problemele casei. Acum nu-mi mai pasă de asta, recunoscu Rupert. Oricând pot găsi o femeie să facă asta.

- Sau un bărbat…

- Poftim? A, da, sau un bărbat… Simt lipsa unei companii. Nu că Daniella mi-ar fi oferit așa ceva. Ție o să-ți simt lipsa.

Ea îi luă mâna și plimbându-i-o pe trupul ei, îl întrebă:

- O să-mi simți lipsa? râse ea punându-i un picior lung și bronzat peste el.

- O, da, da, da… Ce zici?

Ea hotărâse că merita. Dacă risca să fie rănită, așa să fie.

O să trăiască și o să plătească. Va trăi clipa. Trăia acum cel mai frumos sentiment, pe care și-l dorea de multă vreme. Într-un cuvânt era fericită.

Erau de o săptămână în Sorrento, când auzi prima veste despre Gladys.

Într-o seară, la cină, un bărbat bine și o femeie stilată, se apropiară de ei și se prezentară:

- Suntem familia Wilmington-Smythes. Suntem englezi, spuseră ei, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Bărbatul era înalt, cu un ten bronzat, părul de un alb strălucitor era pieptănat perfect, avea un costum excentric și o cămașă roz, o cravată mov cu un nod Windsor, și o batistă mov asortată îi atârna frumos din buzunar.

- Vreți să luăm împreună o cafea? Ne-ar face mare plăcere.

Rupert văzu o sclipire diavolească în ochii Selinei și primul impuls fu să-i refuze.

- Suntem încântați.

Femeia purta o rochie verde de mătase, prea scurtă pentru vârsta ei.

- Sunteți singurii englezi din zonă.

- Și asta ne face deosebiți, nu? spuse Selina.

- Bineînțeles, acceptă doamna.

- Sunteți evrei? întrebă bărbatul suspicios.

Selina era cât pe ce să zică da, să le vadă reacția. Renunță, din dorința de a le mai ține companie un timp.

Discutară despre tot ce se putea discuta. Evenimente, locuri, oameni, când, dintr-o dată…

- … și prietena noastră, Gladys Weston. Are

același nume ca al tău.

- E mama mea, spuse Rupert candid.

Rămaseră câteva clipe muți de uimire și respect. O undă de entuziasm îi animă pe soții Wilmington-Smythes.

- Ce mică e lumea! E prietena cea mai bună a regelui Greciei.

- Mama ta se învârtește în cercuri înalte!

- Mama…?

- Unde v-ați cunoscut? întrebă Selina.

- Pe yahtul Duke, pe lângă Cannes. Veneam din Capri și ne-am întors de acolo la Napoli.

- E o petrecăreață mama ta, remarcă domnul cu simpatie.

- Sper că n-o iei în nume de rău, dar mama ta e foarte… tinerească în comportament.

- Contele Massey de la Croche e foarte tânăr, explică domnul. E un playboy. Arată foarte bine. Dar nu se gândește doar la bani.

- Așa e foarte bine, aprobă Selina, amuzată de escapadele amoroase ale mamei lui Rupert.

- E timpul să plecăm, spuse domnul ridicându-se. Ne-a făcut plăcere să vă cunoaștem. Trebuie să ne îmbarcăm pe vasul Contessa.

- Mereu pe drumuri! remarcă apreciator Selina. Săracii de ei. Se distrează cât mai pot,

spuse Selina compătimitor după ce perechea dispăru.

- Păreau fericiți, spuse Rupert.

- Cât de matur ești, Rupert. Chiar te-ai schimbat, spuse Selina privindu-l tandru.

- Nu te deranjează?

- Nu, de ce? A fost atâția ani închisă. Are dreptul să se distreze și ea. Nu ești gelos?

- De ce? Și eu mă distrez la fel de bine.

- Și tatăl tău? Nu te mai îngrijorează?

- Nu, e pe mâini bune. Mai mult nu putem face pentru el. Și uitându-se la ea, adăugă blând: Sper să rămâi cu mine, Selina. Nu-ți ofer mare lucru, dar…

- Ba da, Rupert, dacă ai și ți!

- Vreau un angajament serios, spuse dintr-o dată Rupert.

- Așa să fie! răspunse Selina calm, privindu-l cald.

- Poftim?

- Da, prostule, am spus da. Imediat ce obții divorțul, spuse ea aruncându-i-se în brațe.

O privea și nu-i venea să creadă. Ce noroc dăduse peste el!

Se gândi la mama lui. Nu mai era supărat pe ea. O înțelegea acum.

Epilog

Serviciul funerar avu loc la spital, rapid. Rupert nu prea știa ce și-ar fi dorit tatăl său care nu credea în nimic pe lumea asta. De multe ori luase în derâdere biserica și pe toți cei care erau cât de cât credincioși.

Selina găsi soluția pentru el.

- Fă-o pentru tine, Rupert. Dacă tatăl tău are dreptate, nu va ști ce se întâmplă.

Biserica era goală, cu excepția familiei și a câtorva cunoscuți. Rupert nu era surprins. Își amintea cât de izolați fuseseră el și Daniella. Teribil de singuri. Tatăl lui nu fusese un om iubit de lume. În timpul ceremoniei fu surprins s-o vadă pe mama lui izbucnind în hohote de plâns. Se sprijinea de un tânăr

frumos, bronzat.

- N-aș spune că dă pe dinafară de deștept. Are suficienți mușchi care suplinesc asta. Exact ce-i trebuie mamei tale, remarcă Selina.

Îl vizitase des înainte să moară. Mergea împreună cu Selina și cu copilul lor.

El și Selina deja trecuseră prin multe de-a lungul anilor. Dar, străduindu-se amândoi, purtând discuții interminabile noapte de noapte, trecuseră peste toate.

Rupert vizitase un doctor și se tratase de sterilitatea care se dovedise a fi reversibilă, și Selina rămăsese în sfârșit însărcinată.

Deși speriată inițial de perspectiva de a deveni mamă, cu ajutorul lui Rupert, constatase că o prinde de minune.

Micuțul Johnatan apucase să-l vadă pe bunicul lui înainte ca acesta să aibă al doilea atac și să moară. Inima lui Rupert plesnea de mândrie când își văzuse fiul în brațele mamei lui, la capul bătrânului bolnav, pe care încă îl mai iubea.

Rupert se simți un pic înșelat când mama lui apăru la înmormântare la brațul acelui tânăr frumos. De acum cinci ani, de când se despărțise de tatăl lui, mama lui călătorise pe

toate mările lumii. Era altă persoană decât cea pe care se obișnuise s-o știe alături de tatăl său.

Londra era acoperită de nori grei și o ploaie măruntă care nu se mai oprea făcea atmosfera tristă.

Daniella, Marcello și toată familia Vestori, îmbrăcată sobru, se aflau în capela unde avea loc ceremonia. Rupert era emoționat de gestul lor. Observă cum fosta lui soție, mai frumoasă ca niciodată, își ținea de mână soțul, încrezătoare și stăpână pe sine.

- Uită-te la noi. Ne-am adunat toți. Poți să crezi asta? o întrebă Daniella pe Ariana.

- Cum vă merge afacerea cu magazinul? întrebă Ariana.

- Marcello se descurcă excelent.

- Și mama lui?

- S-a împăcat cu ideea.

Katerina Vestori n-o putea ierta complet pe Daniella, dar avu grijă ca Marcello să nu simtă lucrul ăsta. Știa că doar acceptându-și nora îl va putea avea alături pe iubitul ei fiu.

Daniella îi era recunoscătoare soacrei sale. Fusese prima ei victorie asupra cuiva. Daniella era acum o persoană puternică și datorită ei.

Gladys se opri din plâns și exclamă:

- Treizeci de ani am fost măritată cu el. Mă bucur că i-am supraviețuit! zise ea și întorcându-se spre Selina strigă: Oh, ăsta e copilul vostru?

- Vrei să spui nepotul tău?

- Taci din gură! zise ea și mângâindu-l puțin pe micuț, apoi se întoarse spre frumosul ei însoțitor.

Abia o recunoscu pe fosta ei noră.

- Cine ar fi crezut?

- Sigur că da. Și despre tine pot spune același lucru, adăugă Ariana.

- Eu?

- Tu, domnișoara inocentă. Nu știam ce zace în tine.

Gladys își răsturnă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs nepotrivit cu locul și momentul și trăgându-l ferm pe tânăr după ea, ieși mândră din biserică.

Privindu-i pe Selina și Rupert, Ariana o atenționă pe Daniella:

- Par fericiți, nu ți se pare?

- Selina văd că e o mamă bună. Și eu voi fi în șapte luni la fel.

Ariana o privi uimită și se repezi s-o

îmbrățișeze.

- Mă bucur pentru tine.

Daniella îi zâmbi fericită.

Rupert îi șopti ceva Selinei și se apropie de Daniella.

- Bună, Rupert. Ce mai faci? Bine, cred, după mina pe care o ai.

- Și tu la fel. Se vede că ești fericită. Îți amintești de ziua aceea în care m-ai părăsit? Nu-mi venea să cred.

- Știu. Dar a fost începutul vremurilor bune pentru toată lumea.

Ieșiră din biserică deschizându-și umbrelele și se opriră un moment.

- Nu credeam că o voi spune vreodată, dar mă bucur că ai făcut-o. A fost un plan dinainte stabilit?

- Nu! A fost un impuls de moment.

Dintr-o dată ploaia se înteți. Oamenii alergau să se adăpostească. Selina se sui în mașină pentru a-și feri copilul de ploaie.

Se priveau cu drag, fără resentimente.

- Adio, Dani. Îmi pare rău că te-am chinuit atâta.

- Știu, spuse Daniella privindu-l pe Marcello care-i făcea semne disperate să intre

odată în mașină.

- Fii fericit, Rupert. Ce ironie! Un simplu gest, o decizie de moment, și viața noastră a luat alt curs. Cursul cel bun, spuse ea intrând grăbită în mașină, lângă soțul ei care o aștepta.

Sfârșit